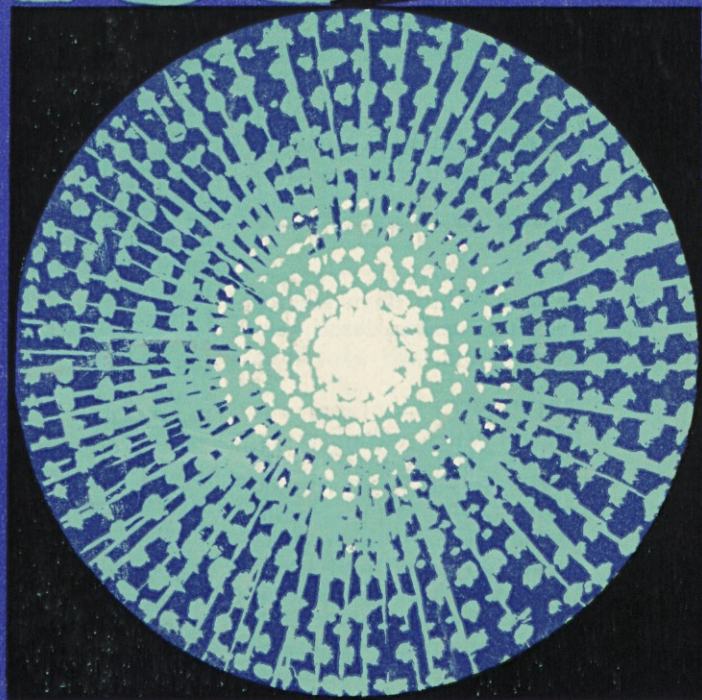
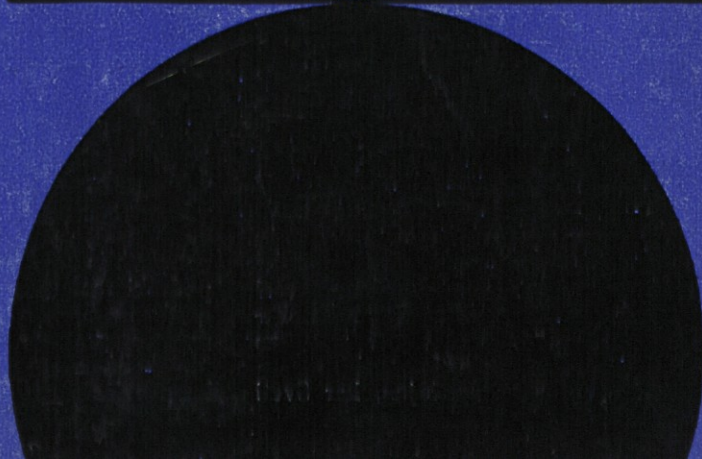

naša luč

1967 4

LETO VERE — V apostolskem pismu z dne 22. februarja se papež obrača na vse katoliške škofe in ob 1900-letnici mučeniške smrti obeh apostolov razglša leto vere od letošnjega 29. junija do istega dne prihodnjega leta. Vse spominske slovesnosti in posebne prireditve naj pripomorejo k rasti notranje popolnosti, k poglobitvi verske izobrazbe, k izpovedovanju vere, skratka: »k dejavnemu pričevanju

utrip Cerkve

tiste svete vere, brez katere ni mogoče biti Bogu všeč in po kateri upamo doseči večno življenje.«

OBLETNICI — Letos poteka 1100 let, odkar sta sv. Ciril in Metod prvič prišla v Rim. Iz Pannonije ob Blatnem jezeru sta potovala preko Maribora in verjetno preko Celja in Ljubljane v Rim. Iz vseh treh slovenskih škofij bodo romali za to obletnico na grob sv. Cirila od 3. do 8. aprila. Letos je tudi 1200 let, odkar so Slovenci v Karantaniji sprejeli krst. Slovenski verniki bodo poromali 9. maja h Gospe Sveti na Koroškem.

PODGORNI PRI PAPEŽU — 30. januarja, sta se prvič v zgodovini sestala papež in državni poglavar Sovjetske zveze, Pavel VI. in Nikolaj Podgorni. Pogovor med obema je trajal več kot eno uro. Srečanje je bilo »zasebna značaja«, ker Sveti

sedež in SZ nimata med seboj diplomatskih odnosov. Papež je s predsednikom prezidija vrhovnega sovjeta načel tudi vprašanja, ki zadevajo versko življenje in navzočnost katoliške Cerkve na ozemlju SZ.

PAPEŽ TITU — V poslanici Titu je papež zapisal: Katoliška Cerkva zahteva in izraža željo, da se ji zagotovita spoštovanje njenih pravic in zakonita svoboda delovanja, ki stremi samo za ostvaritvijo duhovnih in нравnih dobrin njenih članov in za dobro narodov, med katerimi živi.

VERA V RUSIJI — Pravoslavni kijevski metropolit je rekel o veri v Rusiji: Mnogo je razlogov, ki vplivajo na to, da je vera v kljub protiverski propagandi še živa. Glavni vzrok pa je po mojem v tem, ker duhovnih potreb vernikov gmotne dobrine ne morejo popolnoma zadovoljiti. Verujem Kristusovim besedam, ko je rekel: »Sezidal bom svojo Cerkev in peklena vrata je ne bodo premagala«. Mislim, da se te Gospodove besede nanašajo tudi na naše narode, ker se tu oznanja isti evangelij kot po vsem svetu.

ZA MIR — Katoliško mirovno gibanje Pax Christi je pod vodstvom kardinala Alfrinka zasedalo te dni na Holandskem. V zaključnem poročilu so se udeleženci zavzeli za splošno prepoved uporabe atomskega orožja.

ZA VSE ENAKE PRAVICE — 16 ameriških škofov je zahtevalo od ameriškega vrhovnega sodišča, naj razveljavi določbe, ki v 18 zveznih državah USA prepovedujejo žinitve med pripadniki različnih ras. Ti zakoni so protiustavni in v nasprotju z zveznimi zakoni, ki jamčijo vsem ljudem enake pravice.

RAZGOVOR Z ANGLIKANCI — Od 9. do 13. februarja je bil sestanek zastopnikov anglikanske in katoliške Cerkve v Gazzadi blizu Varese v Italiji. Ob zaključku so izdali poročilo, kjer med drugim pravijo: »Po 40-letnem razkolu so uradni zastopniki katoliške in anglikanske Cerkve storili prvi korak k zopetni edinstvi. Mešana pripravljalna komisija je delovala po nalogu in sklepu papeža Pavla VI. in anglikanskega primasa nadškofa dr. Ramseya. ki sta se srečala 23. in 24. marca lanskega leta.«

KATOLIČANI IN METODISTI — Prvi bogoslovni razgovori med dvanajstimi katoliškimi duhovniki in dvanajstimi duhovniki metodistične Cerkve v ZDA, ki so se vršili v Chicagu, so uspešno zaključeni. Iz številnih poročil je razvidno, da »vlada na velikem področju načelno soglasje; kristjani imajo mnogo več skupnega, kot so mislili do sedaj«.

KATOLIŠKI ŠPORTNI DAN — V Münchenu na Bavarskem bo od 30. marca do 2. aprila 1967 mednarodni katoliški športni dan. Pripravljalni odbor, katerega člani so tudi člani Mednarodne katoliške zveze za telesno vzgojo, se je že sestel v bavarski prestolnici. Prireditve se bo udeležilo nad 70 delegatov iz evropskih in izvenevropskih držav. Prireditve bodo pričeli s sveto mašo, ki jo bo daroval münchenski nadškof kardinal Döpfner.

SKOF JENKO V TRSTU — Slovenski izobraženci v Trstu so povabili koprškega škofa msgr. dr. Janeza Jenka z namenom, da bi jim pošredoval verske vrednote kot pripravo na velikonočne praznike. Predvelikonočno srečanje s škofom je bilo v zavodu slovenskih šolskih sester pri Sv. Ivanu v Trstu.

Film, ki ni film

Ves svet je film, ki ga Bog predvaja o sebi. Film, ki bi nas moral navdušiti. Odpreti bi morali usta nad lepoto tega, kar nam Bog prikazuje. Predvsem odpreti svoje srce. Odpreti v široki ljubezni. Bog hoče spoznanje razuma in priznanje srca.

Bog je vse: režiser, operater, kamera, film, platno, vse.

„Ne motite glasbe sveta!“ je zaklical Paul Claudel. Redovniki in redovnice, ki se zapro v samostan in jih ljudje pomilujejo, gledajo ta čudoviti božji film in ga razumejo.

Iz vsake še tako neznatne stvarce gleda vame lepi božji obraz. V zimskem jutru je božji obraz čist in svež, v poletnem poldnevu topel in božajoč kot materina roka, v jesenskem večeru sladek in dober kot očetova dlan in kot sadovi naših njiv. V planinah je božji obraz resen, mogočen, odločen, visok, zahteven, ukazujoč. Ob morski obali je prostran, brezmejen, širok, odprt, dobrohoten, vablljiv. Na deželi je ta božji obraz preprost, domač, v mestu je zakrit, gleda vame iz tisoč ljudi, mojih bratov.

Vsaka trava je večji čudež kot barvna industrija. V eni travnati ruši je več skrivnosti, kot bi jih moglo rešiti milijon učenjakov.

Kako skrivnosten je en sam kamenček! Kako je nastajal: iz vulkana, iz drobnih živalic.

V lesu so skrivnosti življenja. Letnice so osebna izkaznica, ki pove starost slehernega debla. Grče v lesu so izpovedi težav, ki jih je imelo drevo v času rasti.

Tudi dež je na videz nekaj čisto vsakdanjega, večkrat nezaželenega. In vendar je tudi dež čudovita namakalna naprava, dovod vode.

Stvarstvo je ljubezen božja na delu. Vse stvarstvo je samo drobna iver iz debla, ki se imenuje Bog, samo majhna iskrice iz tega velikega kresa, ki se imenuje Ljubezen.

Kajti Bog je ljubezen.

molitev — nebeški telefon

Še ni dolgo tega, ko je objavil slovenski izseljenski mesečnik v Avstraliji »Misli« pismo matere iz Slovenije, v katerem ta sprašuje, ali kdo ve, kje bi bil njen sin, ki se je pred štirimi leti naselil v Avstraliji. Sporoča tudi njegov zadnji naslov.

Štiri leta se torej sin materi ni oglasil. To je nekaj nezasižanega! Ali ta fant sploh ve, kaj je mati? Verjetno nikdar ne misli na to, kako ga je mati rada imela, koliko je zanj delala in žrtvovala. Kako bi sicer mogel štiri dolga leta molčati, ne da bi se ji oglasil vsaj po karti!

POGOVOR Z OČETOM

Ta primer nam lahko služi za zgled človeka, ki je prekinil zvezo z Bogom, človeka, ki je prenehal moliti.

Kaj je pravzaprav molitev? Nič drugega kot človekova hotena povezanost s Stvarnikom. Bog je človeku več kot oče in mati, saj je njima On dal roditeljske sposobnosti in je njenemu otroku On vdihnil dušo. Tako je Bog človeku že kot stvarnik pravi oče. Odrašenim po Kristusu pa mam je oče še v višjem, nadnaravnem redu: pravi božji otroci smo, saj nosimo v sebi božje življenje.

Čisto naravno je, da na Očeta mislimo, se želimo z njim pogovarjati, ga hočemo čimbolj spoznati, mu skušamo izraziti svoja otroška čustva. Prav to naše ravnanje je naše povezovanje z Bogom, je molitev.

Čeprav nista oče in mati blizu tebe in ju ne vidiš, lahko vseeno pogosto nanju misliš, misliš na vse dobro, ki sta ti ga storila. Z njima se lahko pogovarjaš po pismu: v njem se jima zahvališ za to in ono, jima poročaš o svetlih in temnih straneh svojega življe-

nja, jima predložiš svoje načrte, ju vprašaš za nasvet in morda prosiš za pomoč.

Se ti ne zdi, da se lahko na enak način razgovarjaš z Bogom, ne da bi pri tem moral prijeti za pero? Če se tako z Bogom pogovarjaš, moliš. Če to zbrano delaš, dobro moliš.

NA VLAKU, V TOVARNI, DOMA

Sin in hčerka, ki nista nikoli svojega očeta ali svoje matere videla, se zanju ne bosta vnela. Ker ju nista poznala, ju srce ne vleče k njima.

Podobno je s človekovim razmerjem do Boga. Moliti moreš le, če veruješ v Boga, če se zavedaš božje veličine, dobrote, modrosti in vsemogočnosti. »Kako naj Ga kličejo, v katerega ne verujejo?« vprašuje apostol Pavel v pismu Rimljanom. Če ne veš za svojega očeta, mu ne boš pisal. Če ne veruješ v Boga, ne moreš moliti.

Rad boš molil le, če boš po veri Boga spoznal. Čim bolj ga boš spoznal po stvarstvu in po svetem pismu, tem rajši boš molil. Iz globoke vere v Boga Stvarnika, Odrašenika in nekoč Sodnika, bo v tebi zrasla ljubezen do Njega in razgovor z Njim ti bo postal nuja.

Kristus je kot božji Sin Boga popolnoma poznal, zato se je stalno pogovarjal s svojim Očetom. Sveto pismo nam poroča o Kristusovi molitvi posebno pred velikimi odločitvami. Štirideset dni je posvetil molitvi in postu, preden je začel javno delovati. Pred izbiro apostolov je vso noč premolil. Dolgo je molil, preden je šel v trpljenje in smrt.

Najprej Boga spoznati s premišljevanjem čudes v naravi in tega, kar nam je sam v svetem pismu povedal. Potem moliti. In moliti pogosto: na vlaku in v tovarni, na počitnicah in doma. Kakor na svojega očeta ne misliš samo takrat, kadar česa potrebuješ, prav tako ne smeš moliti le tedaj, ko česa potrebuješ.

»Molite neprestano!« piše apostol Pavel vernikom v Tesaloniki. Kološanom pa: »V molitvi bodite stanoviti, čujte v njej in se zahvaljujte!« Filipljanom pravi: »Nikdar ne bodite v skrbeh, ampak v vsem razodevajte svoje želje Bogu v molitvi in prošnji z zahvalo!«

NE MOLITVENI MLINČKI!

Seveda ni molitev le v naučenih obrazcih. Je tudi v teh, ki jih je treba izgovarjati z mislijo, če naj bodo molitev, in ne poganja-

nje molitvenih mlinčkov, a ne samo v njih.

Od že sestavljenih molitev je gotovo najlepša očenaš, saj jo imamo od Kristusa samega. Ta seže od želje po nebesih preko prošenj za stvari v vsakdanjem življenju za dušo in za telo do strahu pred peklom. Če se zamisliš v njeno vsebino, jo boš lahko premišljeval ves večer.

A molitev je vsak pogovor z Bogom. Če ti iz srca privre čustvo vere, zaupanja, ljubezni in hvaležnosti do Boga, kesanje nad grehi, prošnja za božjo pomoč, potem je to že dobra molitev, čeprav ne izgovarjaš nobenih besed. Taka molitev te ne bo razočarala, ker ni usmerjena v časne in trenutne potrebe, ampak hrepeni po večnih dobrotah.

Da mora biti vsak razgovor z Bogom koristen, je samo po sebi jasno. Tertulijan je že pred 1800 leti zapisal: »Molitev izbrisuje grehe, odvrta skušnjave, prinaša tolažbo v potrnosti, nudi oporo revnim, brzda boga-

*Rožni venec —
čudež božje tehnike,
nebeški telefon.*

*Po njem se pogovarjam z Bogom
in veliko si imava povedati.*

E. Cevc

tine, dviga padle, podpira tiste, ki so v nevarnosti, da zaidejo, in pomaga dobrim, da taki ostanejo.«

O tistih, ki ne vztrajajo v molitvi, pravi Gregor iz Nise, »da se vedno bolj od Boga oddaljujejo«. To pa pomeni, da je molitev nujna, če naj nekdo ne zgreši svoje večne usode.

ct

UGOVOR: Na svetu je že vse zapisano. Življenja ni mogoče spremeniti. Zato je molitev nesmiselna.

ODGOVOR: Bog je stvari uredil tako, da odvisijo druga od druge. Z molitvijo se vključimo v božje načrte. Z njo dosežemo, da se zgodi, kar se po božji volji more zgoditi le po molitvi.

Most — vez med bregovoma. Kaj ni most tudi podoba molitve?

„Dobro jutro! Upam, da mi boste oprostili, da prihajam tako zgodaj. Vidim, da imate mnogo dela, saj ste se sinoči komaj do konca preselili, a ko sem vas opazovala skozi okno, kako hitite, mi je prišlo na misel, da ne bi bilo slabo, ko bi skuhalo malo kavice in si oddahnili. Upam, da ste dževo že našli v kakem od vseh teh zabojev. Medtem ko bo voda zavrela, pa spregovoriva nekaj besed. Če ravno nimate pri roki žličke, lahko skočim po svojo in jo prinesem. Kavo pa gotovo imate. Moram priznati, da je zelo prijazno od vas, da ste me povabili na kavo, čeprav ste sredi zmešnjave. Ena skodelica bo čisto dovolj, da. Nisem taka kot nekatere druge...

Samo eno žličko sladkorja, prosim. Če že hočete, pa dve. Tako prijetno je tu pri vas. Gotovo boste dali stanovanje prepleskati, ali ne? Veste, vsi smo bili močno presenečeni, ko se je stranek pod vami tako na vrat na nos izselila. Sicer pa nič čudnega, ko so bili pa toliko dolžni v špeceriji. Kupovali so vse pri Renardu. Ha, trgovec Lucas na drugem vogalu ni tako nor, da bi dajal na upanje! Še lastni materi ne bi dal nič na kredit. Zato tudi ni čudno, da

Sosedje na taki!

je tak bogataš; še od črne borze med vojno mu je ostal lep kupček. Jaz hodim kupovat k Renardu in tudi vam svetujem isto. Le to bi vas rada opozorila, da dobro glejte, kadar vam kaj tehta. Zlepa ne zna kdo tako goljufati pri vagi kot Renard.

Videli boste, kakšne čudovite sosede boste imeli. Vsi so ljubeznivi in kar se da ustrežljivi. No, če že silito, pa mi natočite še eno skodelico kave! Fina kavica! Gotovo kupujete dobro sorto. Ko bi vedela, da bova pili kavo, bi vzela s seboj nekaj piškotov... Ah, nikar se ne trudite in ne iščite piškotov... razen, če jih imate čisto pri roki.

Vaša najbližja soseda je gospa Robin. Čudovita ženska! Samo nikar ji ne posojajte denarja! Za tistega njenega poba, za katerega vsi pripovedujejo, kako je po-

doben očetu, pa bi jaz lahko prisegla, da... sicer pa, kaj nama to mar, ali ne?

Nad vami stanuje gospa Titier. Prav gotovo vas bo kmalu obiskala, bodite brez skrbi! Svetujem vam, da skrivajte pred njo vse steklenice pijače, kar jih imate pri hiši, ker drugače... Jaz dam še kozarce iz kredence, kadar pride na obisk. Zelo prijetna gospa je, boste videli.

Tudi z gospo Lecoq se boste morali seznaniti. Čudovita stara gospa je, čeprav pripovedujejo, da so jo že večkrat videli, ko prihaja iz zastavljalnice. Sicer pa to ni nobena sramota.

Ah, skoraj sem pozabila na gospo Leblanc! Zares zelo mila ženica, le na to vas moram opozoriti, da ne verjemite niti polovice tistega, kar vam bo pripovedovala. Saj razumete, kaj mislim s tem, ali ne?

Odhajam. Vidim, da ste sredi dela in ne bi vam bila rada v napoto. Samo malo sem hotela skočiti k vam, da vidim, če je treba kaj pomagati. Na svidenje! Upam, da si boste vse lepo uredili in da vam bo v naši hiši lepo. Bodite prepričani, da niste mogli priti med boljše, bolj odkrite in prijetne sosede.

A. Camus

Došel je, došel zeleni Jurc

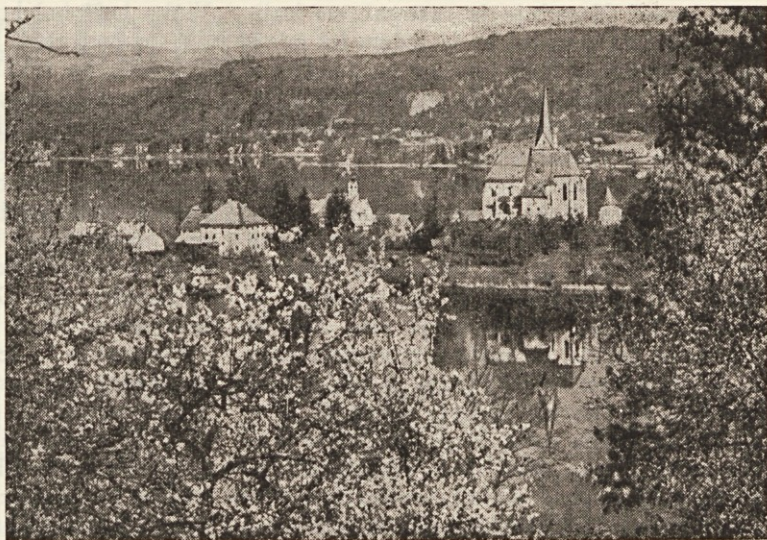
Sv. Jurij je pri Slovencih močno priljubljen. Verjetno je to od tod, ker je ta svetnik nadomestil neko pomladansko božanstvo, ki je vsako leto spet oživilo naravo. Pri našem narodu najdemo ob tem godu navade, ki izražajo veselje nad mladim zelenjem in mladim son-

cem in začetkom paše. Po ljudskem koledarju je postalo Jurjevo začetek pomladi.

Jurjevanje je bilo včasih v navadi po vsej Sloveniji in je imelo kot prastaro obredje fantov in deklet zanimivo obliko in vsebino.

Mladina se je zbrala na zadnjo nedeljo v aprilu nekje pri hosti zunaj vasi ali mesta ob smreki ali trepetliki, ki so jo že prejšnji večer posekali, oklestili in olupili. Na deblo so pritrtili prečne palice. Dekleta so deblo ovila z venci iz rož, na prečne palice pa navezala pisane rute. Enega od fantov so ovili v zelenje od nog do glave. To je bil Zeleni Jurij.

Marija na Otoku ob Vrbskem jezeru, znana koroška božja pot.

Mladina je drevo dvignila in se napotila v naselje. Na čelu sprevoda so fantje trobili na trobente iz lubja in piskali na frule. Za fanti so nosili drevo, za drevesom je stopal Zeleni Jurij, na koncu so šla dekleta in prepevala. Vmes so se motali burkeži, vriskali in se smejali.

Ko je sprevod prispel med vaščane ali meščane k določeni hiši, so se na oknih čakajoča dekleta lotila okrašenega drevesa in ga oklestila. Medtem so odpeljali Zelenega Jurija k potoku, mu tam sneli zeleno preobleko in jo namesto njega vrgli v vodo.

Ta obred je predstavljal obrambno godbo proti zlim silam, božanstvo v dveh podobah (drevo in človeka) in ženski zbor s pobožno prošnjo. Z osmukanjem drevesa je staro božanstvo umrlo, potem se je pa v vodi prerodilo.

Kasneje so odrasli fantje in dekleta prepustili jurjevanje pastirjem-šolarjem. Danes je obred, kjer je še, drugačen.

Zelenega Jurija ovijejo z vvitimi trtami, da ga sploh ni videti in tudi sam nič ne vidi. Na glavo mu poveznejo kapo iz zelenja, nanjo pripnejo rdečo rožo. Spremljevalci so največ štirje: dva vodita Jurija in držita v rokah napolnjeni vrbove šibe, eden piska na piščal, eden pa tuli na trepetlikovo ali kostanjevo trobento in obenem nosi košaro za darove.

Pred hišnimi vrati zapoje vsi razen Jurija:

Prošel je, prošel pisani vuzem,
došel je, došel zeleni Jure
na zelenem konji, po zelenem polji.
Dajte mu, dajte, Jurja darovajte.

Potem naštevajo, kaj vse naj Juriju dajo: mleka, vina, mesa, špeha, jajc, kruha ... Gospodinja Jurija obdaruje.

Po jurjevanju spremljevalci Jurija razpravijo in si darove razdele.

od
kod
strah?

Pravijo, da je radovednost mati novih iznajdb. Znanec sicer ni ničesar iznašel, pač pa je zares postal radoveden. Opazil je, da je z živčnostjo in strahom kot s sušico: sto vrst je je.

ZAKON NI BIL SREČEN

Tako mi je spet postregel s primerom iz sosednje vasi: Trinajstletni Božo je postal »divji«. Brez vsakega vzroka je namenoma razbil okno, zmetal razne dragocenosti po tleh in jih poteptal, materi dajal izredno

grde izraze. Nazadnje je raztrgal vse knjige. Božo ima sestrico, ki je sedem let mlajša. Na zunaj je Božo močan in junaški, a ko zgubi zunanjo masko, je poln mizerije. Sam ne ve, zakaj tako dela, saj pravzaprav tega noče, a vendar izvrši.

Spet sem znanca opozoril na zgodovino trinajstletnega. Božo je prisilil starše k poroki. Zakon že v začetku ni bil srečen. Ko se je rodila sestra, je bil Božo zelo ljubosumen: »Milica je sedaj vse, jaz pa nič,« je povedal sosedom. Zaprl se je vase. Kot je v začetku kazalo, bo mala spet zvezala starše, kljub Božovi žrtvi. Vendar je bilo kmalu vse spet pri starem. Drugih otrok ni bilo. Ko je oče kmalu našel drugo žensko, se je v hiši začel prepir. Mož sicer družine ni zapustil, a žena ga je izrinila iz družine. Pripovedovala je otrokoma, kako ničvrednega očeta imata, prav nič se ne briga zanju, vsi so nekaj postali, on pa se ni nikamor povzpел.

Znancu sem poskusil pokazati, kako je Božo na pragu življenja — danes otroci prej dozore — hotel doseči svobodo. Vse njegovo ravnanje je kakor krik zaradi krivice, ki sta mu jo storila oče in mati, ker sta mu odtegnila ljubezen v prvih letih življenja. Njegov upor je veljal očetovi strogosti, še bolj pa materini popustljivosti in ozkosrčnosti. Božo je izgubil zaupanje v dobrine življenja. Ali bo mogoče na razvalinah sezidati nov dom? Če bi ljudje spoznali, bi šlo. Krivica bi bila popravljena in Božo bi šel v življenje z veselim srcem. Reči moram, da je dober dijak, ki je našel tudi nekaj prijateljev med sošolci ter se je tako njegovo zanimanje obrnilo v drugo smer. Verjetno mu bo pa za vedno ostala grenkost izgubljenе ljubezni.

»IMA TAKO SLAB ŽELODČEK!«

Da mi ne bi samo znanec stregel z zgledi, sem ga sam opozoril na Vinka. Mati ga je k meni pripeljala, dasi sem ji takoj svetoval zdravnika. Vinko je najmlajši med štirimi otroki. Sedaj je star šest let, a si sam nikdar ne upa čez cesto, čeprav ni nikjer videti kakega vozila. Zares je bolj drobne postave, a obenem zelo nadarjen in dobrega spomina. Zdravniki govore, da ima strah pred odprtimi prostorom.

Ker je Vinko najmlajši, je bil seveda deležen vse materine ljubezni. Mati se je večinoma sama ukvarjala z družino. Ker je bil

Vinko bolj bolehen in slaboten v prvih letih, je zanj bolj skrbela. Cele noči ga je prenosila na rokah, »saj ima tako slab želodček«. Neprestano jo je mučila misel, da bo Vinko moral mlad umreti. Ko se je odločila, da ga odvede v otroški vrtec, je na pragu postal ves bled in otrpel po vsem telesu. Morala ga je spet peljati domov, vesela, da ga še ne bo treba »oddati« šoli. Če bi jo svetopisemski Job učil, bi ji povedal: »Gospod je dal, Gospod je vzel, češčno bo di njegovo ime.«

Prestrašila se je pa ob njegovem čudnem obnašanju na cesti. Iskala je pomoči. Ni hotela vedeti, da otrok teži po svobodi, da bi se že moral navaditi na nekaj samostojnosti. Ne vem, ali še živi zdravnik, ki je svojčas na poseben način zdravil take bolnike. Otroka, ki brez vidnega vzroka ni mogel hoditi, je vzel materi, posadil v svoj laboratorij, vrata zaklenil in odprl visokofrekvenčni električni aparat, ki je v temni sobi metal dolge raznobarvne iskre. Otroku je zdravnik nato ukazal, naj hodi. Ako ne, bo vanj spustil vse te strele. Otrok je začel tekati po sobi. Materi pa je naročil, naj otroka pripelje nazaj, ako ne bi hodil. Seveda otroka nikdar več ni bilo nazaj.

Zanimivo je, da taki neredi nastanejo navadno v prehodnih dobah, ko se otrok zave svojega življenja ali pa preide v novo stopnjo razvoja. Takrat vse tisto, kar je že skrito v podzavesti, udari na dan. Pretirana skrb more vplivati na otrokovo mišljenje, saj mu predstavi svet drugačen, kot je. Slika je lahko lepa, vsa polna sonca in barv, lahko pa tudi sovražna in mrzla; kdo bi potem hotel še iti raziskavat!

Le malo vplivajo zunanja dejstva kot bolezen, družbeni odnosi. Tudi telesni nedostatki so drugotnega pomena. Osnova vsega je materina in očetova osebnost. Ljubeče srce more napraviti otroški svet ves sončen, pomanjkanje ljubezni pa zagreni in razočara človeka. Otrok ima le malo izkušnje in, če v težnji po ljubezni sliši le »tega ne smeš, onega tudi ne, ni ti dovoljeno«, potem otrok sicer uboga, a izgubi pogum. Prišel bo do občutka, da ni »nič«, saj ni sposoben za nič. More se pa upreti. Upor zanj pomeni, da nekaj zna. Zato začudi starše, češ, vse smo mu dali, pa je tak. Otrok, ki uživa ljubezen, bo poln sreče, iz sreče raste osebni ponos, njegov razvoj bo dosegel svoj cilj.

Znancu sem tolmačil, kaj pomeni pozitivna in negativna stran v človeku. -nk

Je katoliška Cerkev edino zveličavna Cerkev?

**Bodo evangeličani pogubljeni?
Kaj bo s pogani?**

V prejšnjih številkah „Naše luči“ smo obravnavali vprašanja, kaj je Cerkev. Govorili smo o prisposodobah zanjo in kaj resnično je. Odkrili smo na novo vrednote in odlike verujočega katoličana. V tem sestavku pa bomo videli, kako Cerkev določa svoje stališče do lastnih vernikov in nekatoliških veroizpovedi.

Vsi ljudje so poklicani, da pripadajo novemu božjemu ljudstvu. Zaradi tega se mora to ljudstvo razširjati po vsem svetu in skozi vse čase, da se spolni sklep božje volje. Ta pečat vesoljnosti, ki krasi božje ljudstvo, je dar Gospoda samega. Z njim katoliška Cerkev učinkovito in trajno teži za tem, da bi pod Kristusovo poglavarstvo povzela vse, kar je človeškega z vsemi človeškimi dobrinami. — K tej katoliški edinosti božjega ljudstva so torej poklicani vsi ljudje.

Na različne načine ji pripadajo ali so k njej naravnani tako **katoliški verniki** kakor **drugi, ki verujejo v Kristusa**; končno **prav vsi ljudje**, ki jih božja milost kliče k zveličanju.

*Kdo pripada
Cerkvi ali pa je
nanjo vsaj
naravnan?*

RESNA BESEDA KATOLIČANOM

Cerkveni zbor predvsem posveča pozornost katoliškim vernikom. Oprt na sveto pismo in izročilo uči, da je ta Cerkev potrebna za zveličanje. Srednik in pot zveličanja je namreč samo Kristus, navzoč za nas v svojem telesu, ki je Cerkev. Ko je on sam z izrečenimi besedami zabičeval potrebnost vere in krsta, je hkrati potrdil potrebnost Cerkve, v katero vstopajo ljudje s krstom kakor skozi vrata. **Zato se ne bi mogli zveličati tisti ljudje, ki vedo, da je Bog po Jezusu Kristusu ustanovil katoliško Cerkev kot potrebno za zveličanje, pa bi vendar ne hoteli vanjo vstopiti ali v njej vztrajati.**

*Kateri ljudje
se ne bi mogli
zveličati?*

V družbo Cerkve se popolnoma včlenijo tisti, ki, obdarjeni s Svetim Duhom, sprejmejo v celoti njeno ureditev in vsa zveličavna sredstva, katera so v njej postavljena, in se v isti vidni organizaciji z vezmi veroizpovedi, zakramentov in cerkvenega vodstva ter občestva povezujejo s Kristusom, ki Cerkev vodi po papežu in škofih. **Vendar se ne zveliča, čeprav se včleni v Cerkev, kdor ne vztraja v ljubezni in kdor sicer ostane v naročju Cerkve »s telesom«, a ne »s srcem«.** Zavedajo naj se vsi otroci Cerkve, da morajo svoj odlični položaj pripisovati ne lastnim zaslugam, ampak posebni Kristusovi milosti. Ako tej milosti niso poslušni v mislih, besedah in dejanju, ne le, da se ne bodo zveličali, ampak bodo strože sojeni.

*Kateri katoličan
se gotovo ne
zveliča?*

Iz katerih razlogov je katoliška Cerkev povezana z evangeličani, ki ne izpovedujejo celotne vere, in s pravoslavnimi, ki ne ohranjajo edinosti?

Kaj moramo storiti, da se zedinimo?

Cerkev ve, da je iz več razlogov povezana s tistimi, ki so po krstu deležni časti krščanskega imena, a ne izpovedujejo celotne vere ali pa ne ohranjajo občestvene edinosti pod Petrovim naslednikom, papežem. Mnogo jih je namreč, ki **imajo v časti sveto pismo kot pravilo verovanja** in življenja in kažejo iskreno versko gorečnost, **ljubeče verujejo** v vsemogočnega Boga Očeta in v Kristusa, božjega Sina, Odrešenika, **so posvečeni s krstom**, ki jih povezuje s Kristusom, in v svojih lastnih Cerkvah in v cerkvenih skupnostih **priznavajo in prejemajo tudi druge zakramente**. Mnogi med njimi imajo tudi škofovstvo, obhajajo sveto evharistijo in goje pobožnost do deviške božje Matere. Poleg tega **jih z nami povezuje tudi občestvo molitve** in drugih duhovnih dobrot. Obstoji tudi **resnična združenost v Svetem Duhu**, ki z darovi in milostmi deluje tudi v njih s svojo posvečevalno močjo in ki je nekatere izmed njih utrdil tako, da so prelili svojo kri.

Tako budi Duh v vseh Kristusovih učencih željo in prizadevanje, da bi se vsi na način, katerega je določil Kristus, miroljubno zedinili v eni čredi pod enim pastirjem. Da bi to dosegla, mati Cerkev ne neha **moliti, upati in delati** in svoje otroke navdušuje za **očiščenje in prenovo**, da bi Kristusovo znamenje svetleje zasijalo na obrazu Cerkve.

NEKRISTJANI NA POTI V CERKEV

Zakaj se morejo zveličati:

— Judje?

— muslimani?

— pogani?

Naposled so na različne načine naravnani na Cerkev tisti, ki evangelija še niso sprejeli.

V prvi vrsti seveda tisto ljudstvo, kateremu so bile dane zaveze in obljube in iz katerega je po telesu izšel Kristus; **kajti Bog se ne kesa svojih darov in svoje izvolitve judovskega naroda**.

Odrešitveni sklep pa vključuje tudi tiste, ki priznavajo Stvarnika. Med temi so na prvem mestu muslimani, ki se imajo za izpovedovavce Abrahamove vere in ki **z nami častijo edinega, usmiljenega Boga**, ki bo sodil ljudi poslednji dan.

Bog sam ni daleč niti od tistih, ki iščejo neznanega Boga v sencah in podobah, ker kot Odrešenik hoče, da bi se vsi ljudje zveličali. **Tisti namreč, ki brez lastne krivde ne poznajo Kristusovega evangelija in njegove Cerkve, a iščejo Boga z iskrenim srcem in skušajo pod vplivom milosti spolnjevati njegovo voljo, kakor jo poznajo po glasu vesti, morejo doseči večno zveličanje**. Božja previdnost ne odreka za zveličanje potrebne pomoči niti tistim, ki brez lastne krivde še niso prišli do izrečnega spoznanja o Bogu, a si prizadevajo, da bi prav živeli. Cerkev namreč ceni kot pripravo na evangelij, karkoli najde pri njih dobrega in resničnega.

CERKEV HOČE VES SVET

Čemu misijoni, če pa se morejo tudi pogani zveličati?

Često pa so ljudje, prevarani od hudobnega duha, postali v svojih mislih prazni in so zamenjali resnico o Bogu z lažjo. Služili so stvarnem namesto Stvarniku ter živijo in umirajo na tem svetu brez Boga, izpostavljeni nevarnosti popolnega obupa. Zato Cerkev v božjo slavo in v korist zveličanja vseh ljudi vneto pospešuje misijone, v svesti si Gospodove zapovedi: »Pojdite torej in učite vse narode! Krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal!« To slovesno Kristusovo zapoved, naj ozna-

nja zveličavno resnico, je Cerkev prejela od apostolov, da jo izpolnjuje do konca sveta. Zaradi tega govori Cerkev kakor apostol Pavel: »Gorje mi, če bi evangelija ne oznanjal!« in zato nikdar ne neha pošiljati misijonarjev. Sveti Duh jo namreč priganja, da se učinkovito izpolni božji sklep, ki je Kristusa postavil za vir zveličanja vsemu svetu. Z oznanjevanjem evangelija Cerkev tiste, ki jo poslušajo, pridobiva za sprejem in izpovedovanje vere, jih pripravlja na krst, rešuje iz suženjstva zmote in jih včlenja v Kristusa. S svojim delovanjem dosega, da se vse, karkoli je zasejano dobrega v srcu in duhu ljudi ali v posebnih obredih in kulturah raznih narodov, ne le ne uničuje, ampak ozdravlja, povzdiguje in izpopolnjuje v božjo slavo in osrečevanje človeka.

Tako Cerkev moli in dela, da bi ves svet v polnosti prešel v božje ljudstvo, v Gospodovo telo in v tempelj Svetega Duha, in da bi se v Kristusu, ki je glava vsega, dajala vsa čast in slava Stvarniku in Očetu vesoljstva.

Nekatere kristjane zelo moti trditev iz katekizma, da je katoliška Cerkev edina zveličavna Cerkev in da izven nje ni zveličanja. Bodo potemtakem nekatoličani, torej večina človeštva, pogubljeni? Če je tako, potem je Bog neusmiljen in krut. Če pa to ne drži, čemu se potem katoliška Cerkev ima za edino zveličavno?

Kristus je umrl za vse ljudi, brez izjeme. Zato je vsem ljudem, ki brez lastne krivde ne poznajo Kristusovega nauka in njegove Cerkve, a iščejo Boga z iskrenim srcem in skušajo pod vplivom milosti izpolnjevati njegovo voljo, kakor jo spoznajo po glasu vesti, dana možnost za večno življenje.

Previdnejše se vatikanski zbor izraža o tistih, ki vedo, da je Bog po Jezusu Kristusu ustanovil katoliško Cerkev kot potrebno za zveličanje, pa vendar nočejo vanjo vstopiti ali v njej vztrajati. O njih pravi, „da se ne bi mogli zveličati“. Končno sodbo pa prepušča Bogu.

Jasno pa se vatikanski zbor izjavlja o katoličanih, ki ne vztrajajo v ljubezni, to se pravi, zavestno ne izpolnjujejo božjih in cerkvenih postav, čeprav na zunaj, „s telesom“, ostajajo člani Cerkve. Tak član Cerkve „se ne zveliča“.

Iz povedanega je jasno, da možnost za zveličanje ni vezana na zunanjo pripadnost katoliški Cerkvi, temveč na spoznanje božje volje in resno prizadevanje za nje izpolnitev.

Trditev, da je katoliška Cerkev edina zveličavna Cerkev in da izven nje ni zveličanja, pomeni torej le, da se ne bi mogel zveličati tisti, ki bi jo spoznal kot potrebno za zveličanje, a ne bi vanjo vstopil, kakor tudi tisti, ki bi po lastni krivdi ne iskal Boga in ne skušal izpolnjevati njegove volje.

Čemu je potem potrebna Cerkev, če je zveličanje možno tudi izven nje?

Edino katoliška Cerkev je po Kristusovi zamisli in volji redna, „normalna“ pot k zveličanju. V njej je vsa polnost Svetega Duha v vodstvu in občestvu, v njej so vsa zveličavna sredstva, to se pravi zakramenti, ki posvečujejo naše rojstvo, življenje in smrt. V njej je na razpolago vse bogastvo Kristusovega nauka in milosti. Tega v nekatoliških veroizpovedih ni.

Zato je Kristusovemu učencu v katoliški Cerkvi dana neizmerno večja in lažja možnost, da živi po resnici in „obvlada“ življenje, sedanje in prihodnje. Ta večja in lažja možnost za zveličanje, ki ne ostaja le v naravnosti h Kristusovi Cerkvi ali pa v neki navezanosti, temveč se izkazuje v resničnem včlenjenju v Kristusa kot mladike v trto, je dragocena milost, ki je ne sme zametati. Če tej milosti, ko jo je spoznal, ni poslušen v mislih, besedah in dejanju, se ne bo zveličal, temveč bo še strožje sojen.

zakaj huligani?

ČLOVEK JE POSTAL VIJAK

Občutje samote je za modernega človeka značilno. Tudi mlad človek občuti, da je samota vsak dan večja.

Pred seboj vidi poklic kot tisto, čemur bo posvetil največ moči in kar bo najbolj dajalo smer njegovemu življenju. A za kateri poklic se odločiti? Tudi ko bi mu bilo dano izbrati si poklic po želji, bi bilo to ob nepreglednosti vseh področij nemogoče.

A ni samo to. Poklic dojema sedanji človek kot nekaj mrzlega, tujega, brezosebnega. Kje so tisti časi, ko je podobar položil svojo dušo v kipce, ko je lončar s ponosom oblikoval posode in ko je zidar s srcem gradil katedrale? Danes je poklic le sredstvo za denar in zavarovanje. Je le dolgočasna in nezadovoljiva služba strojem z večno enakimi prijemi. Človek je ogoljufan, ponižan v vijak nepregledne mašinerije. Postal je del stroja. Bolj je stvar kot živo bitje.

Tudi topli odnosi med ljudmi so se ohladili. Človek je hotel te odnose urediti, jim dati trdno obliko, nekoga je posadil za pisalno mizo, da bi zanj urejal knjige, a nenadoma je opazil, da ga sedaj obdaja na tisoče pisalnih miz in tisti, ki za njimi sede, zahtevajo od njega obračun. Nič več ne dosežeš z nasmehom in lepo besedo, ampak vse le še s poznanjem, zvezami, testi, informacijami.

Človek je postal številka, listina, bitje, ki je toliko visok, toliko tehta, ima take barve avto, tak dodatek mesečne plače in je tako visoko zavarovan. Ni več nekdo, ki je dober, pošten, značajan, ampak nekaj, kar je možno zmeriti po zunanjih merah.

ROKE V ZRAK ALI OPOJ

V tem mrzlem ozračju se ljudje dušijo. Zato se zatekajo vsak v svoj kot, kjer iščejo tisto, za kar so bili ogoljufani.

Ko se nekdo zave, da ne more proti temu modernemu stroju nič storiti, dvigne roke v

znak predaje. Pripravljen se je temu svetu prilagoditi. Usoda se mu zdi neizogibna, pusti si zlomiti hrbtenico, pusti, da v njem usiha njegov jaz, njegova osebnost. Tako se sam vrsti med tiste, ki delajo iz njega številko.

Drugim je izhod iz tujega sveta trenutni užitek. To jim je edini smisel življenja. Segajo po najbližnjem, po tistem, kar je pri roki. Hrumeči motor in brezobzirno drvenje jih naredita za gospodarja ceste, z razgrajanjem plašijo starejše ljudi, izzivajo policajce, z napadi postanejo junaki tiska.

Tretji skušajo praznino napolniti z mamili vseh vrst. Kar je bilo včasih izgred posameznikov, je danes množično razširjeno. Mamila človeka zazibljejo vsaj za nekaj trenutkov v neki namišljeni svet, ki je prijeten, lep, vabljiv.

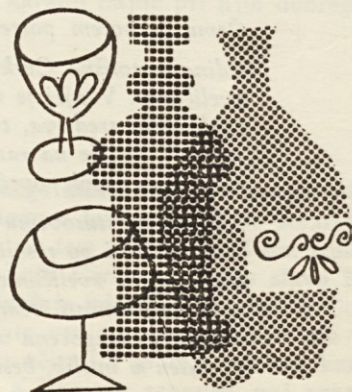
V SLEPI ULICI?

In vendar ne morejo biti omenjene poti prave. Človek si ne sme pustiti zlomiti hrbtenice, izgubiti pogled nazaj in naprej in se zadovoljiti s pritlikavostjo tega trenutka in koščka prostora, ki ga sam zavzema. Tudi opoj je le navidezna obogatitev. Samozadovoljevanje postane samouničevanje.

Človek mora ohraniti pogled na življenje in svet, mora hrepeneti ven iz sveta fraz in klišejev v resnični svet, ki ga mora sam ustvarjati, da ga bo obvladal. Mora sodelovati pri spreminjanju sveta. Mora ohraniti spomin in poživiti domišljijo, mora ostati sposoben misliti in načrtovati v velikih sklopih.

Ali bo tega brez trdne resnice in učinkovite notranje pomoči zmožen? In ali mu more to resnico in moč dati človek?

Le božja resnica in božja pomoč sta zmožni sedanjemu človeku dati gotovost in srečo.

ARGENTINA — Mednarodna ustanova Mozarteum v Salzburgu je soglasno podelila Mozartovo medaljo dirigentu Marijanu Dragu Šijanču v zahvalo za ustanovitev Argentinskega Mozarteuma. Šijanec je slovenski rojak, stalni profesor na glasbeni visoki šoli v argentinskem mestu La Plata in dirigent buenosaireškega mestnega simfoničnega orkestra.

Otroci slovenskih šolskih tečajev iz Buenos Airesa in okolice so imeli skupen izlet, ki je lepo uspel. Na izletu je bilo skoraj 300 izletnikov.

Tudi v letošnjem decembru, ko so v Argentini počitnice, so v Buenos Airesu priredili slovensko otroško kolonijo.

90 let je dočkala v mestu Mendoza Apolonija Grintal z Brda pri Domžalah. V srečnem zakonu je imela dvanajst otrok, šest sinov in šest hčera, dokler ni z najmlajšim sinom in s hčerama leta 1945 odšla v begunstvo. Od otrok jih živi še deset. Ena hči je redovnica. Stari mami čestita ob slavlju devetdesetletnice devetindvajset vnukov in sedem pravnukov.

Zbornik Svobodne Slovenije za l. 1967 se je zaradi težav v tiskarni zakasnil in je šele sedaj izšel.

V Buenos Airesu je bila ustanovljena ukrajinska filozofsko-humanistična fakulteta kot podružnica katoliške ukrajinske univerze sv. Klementa v Rimu. Na tej visoki šoli je bil ustanovljen tudi slovenistični oddelek, na katerem bodo predavali slovenske predmete v slovenščini. Slovenski izobraženci so sodelovali pri pripravah za ustanovitev te nove buenosaireške visoke šole in bodo na njej delovali tudi kot vseučiliški pro-

fesorji. Za profesorje so bili imenovani: dr. Vinko Brumen, dr. Tine Debeljak, prof. Alojzij Geržinič, dr. Franc Gnidovec in Marijan Marolt. Za Slovence v Argentini je ustanovitev te fakultete vsekakor velikega pomena.

Slovenska knjižna založba „Slovenska kulturna akcija“ v Buenos Airesu v Argentini je tudi za letos napovedala (že deseto leto)

KANADA — V mestu Torontu je izšel »Slovenski gospodarski imenik« za leto 1967. Zavarovalni agent Tone Zagorc je namreč zbral 86 oglasov raznih slovenskih in drugih podjetij in jih objavil v brošuri, ki ima 80 strani, vmes pa je dal lepe slike slovenskih krajev. Dodal je tudi nekaj informativnega branja.

Slomškov krožek v Torontu je pripravil za 24., 25. in 26.

Slovinci po svetu

knjižni program. Poleg treh zvezkov revije „Meddobje“ in poleg štirinajstdnevnega obzornika „Glasa“ namerna izdati še tri knjige. Prva bo izbor pesmi Milene Šoukalove, druga bo roman Rude Jurčeca „Marcelino Vasquez“, tretja pa zbirka esejev Vinka Brumna „Iskanja“.

AVSTRALIJA — Na božični dan 1966 je umrl rojak Jože Goričan, star 54 let, doma iz Tržiča na Gorenjskem. V Avstraliji je bil 16 let.

Slovenski slikar Stanislav Rapotec je priredil v Melbournu razstavo svojih 15 slik iz najnovejše dobe. V avstralskih revijah je žel lepa priznanja.

Slovensko društvo v Melbournu v Avstraliji je decembra poslalo rojakom kar tri vabila za prireditve. Vabilo je na Miklavžev večer, na štefanovanje in na silvestrovanje. Na vseh prireditvah je igral domači orkester.

februarja Slomškove dni. Na programu so bila skiopitična predavanja o škofu Slomšku in nastop slovenske mladine.

KANADA — Slovensko gledališče v Torontu v Kanadi je dne 19. februarja priredilo zgodovinsko igro Zorka Simčiča „Krst pri Savici“. Prireditve je lepo uspele.

Kronika slovenske župnije Brezmadežne s čudodelno svetinjo v Torontu pravi, da je bilo lani krščenih 34 otrok, umrli pa so 4 župljani. Župnija je imela dohodkov 36.000 dolarjev, izdatkov pa tudi toliko. Župnija se stalno veča.

USA — V Piedmontu, Kalifornija, je Vladimir Kozina izdal v angleščini obširno brošuro »Komunizem, kot ga jaz poznam«. Opisal je komunistično revolucijo med zadnjo vojno v Sloveniji. Posebno dramatično opiše, kako so komunisti pobili vso njegovo družino in kako so Angleži izročili iz Vetrinja 12.000 slovenskih mož in fantov, ki so jih komunisti doma množično pobili.

odgovarjamo

NARAVA GOVORI

Veliko se pogovarjam s prijateljem o čudih v naravi. On jih zna najti in tako lepo o njih govori, da ga je prijetno poslušati. Vendar vselej konča, da so vsa čuda narave produkt razvoja. Boga ne prizna. Kako mu naj pokažem, da je njegov sklep napačen? — J. K., Nemčija.

Težko je na kratko odgovoriti. Svetujem vam, da mu dajte brati knjižico Fernand Lelotte, Našli smo odgovor. (Izdali so jo lani v Ljubljani. Dobite jo na upravi Družine, Ljubljana, Poljanska c. 4/I.) Naj vam iz omenjene knjižice prepisem nekaj odstavkov:

Železniški vozni red zahteva delo več inženirjev, četudi bi bilo treba urediti le nekaj sto vlakov. Občasno vračanje zvezd, katerih vozni red je tako točen, da morejo astronomi za 1000 let vnaprej napovedati mrke do sekunde natančno, pa ne bi zahtevalo nobenega Inženirja?

Drobci surovo obdelanega kremenca, nekaj potez z barvami na stenah jame mi potrjujejo delo prazgodovinskega človeka. Ali me ne bo prisililo, da priznam delo nekega Umetnika, ko opazujem metuljevo krilo, ki je tako natančno in tako nežno obarvano, ne da bi pri tem sodeloval človek?

Če človek želi razložiti svet, mu je potreben razum. Ali ne bi bil potreben neskončno višji Razum, da bi zgradil svet?

Vse, kar nas obkroža, in mi sami, nastaja in izginja. Ko bi imeli v sebi vir življenja, bi bili nesmrtni. Zato pa, ker prenehamo biti, ni izvira življenja v nas. Za življenje moramo prosjčiti Nekoga, ki ne samo, da ima življenje, ampak je življenje samo.

VESOLJNI POTOP

Gledal sem film o vesoljnem potopu. Sicer je vse dognanje prikazano zelo veličastno, v slogu množičnih filmov, a vse skupaj tako nekam zadiši po bajki. Dvomi, da s takim filmom producenti de-

lajo uslugo Cerкви. A ne gre za to. Rad bi vedel, kako danes Cerkev razlaga poročilo svetega pisma o vesoljnem potopu. — K. D., Avstrija.

Zgodovinski značaj svetopisemskega poročila o potopu je nedvomen. Noben resen pristojen znanstvenik danes ne misli, da bi to poročilo ne slonelo na zgodovinskem dogodku. In to je bistveno. Drugotnega pomena je vprašanje, kdaj in v kakšnem obsegu je bil ta potop. To mora preiskovati znanost.

Danes ločimo glede tega zadnjega vprašanja tri mnenja: nekateri pravijo, da gre za eno izmed katastrofalnih povodnji Evjrata in Tigrisa, drugi za neki potop v predzgodovinski dobi, ki je človeštvo živelo še skupaj na manjšem ozemlju, tretji pa za potop na koncu zadnje ledene dobe. Pri nobenem od treh mnenj bi potop ne zajel vse zemlje, pač pa pri drugem mnenju vse človeštvo. Sicer je pa treba svetopisemsko „vesoljnost“ razumeti po takratnih zemljepisnih pojmi. O času egiptovskega Jožefa pravi na primer sveto pismo: „In ves svet je hodil v Egipt k Jožefu kupovat žita, kajti lakota je bila po vsej zemlji huda,“ čeprav vemo, da je lakota zajela le Palestino in Egipt. „Vsa zemlja“ je takrat ljudem pomenila vso površino določene večje pokrajine.

Pri poročilu so važne verske in pravne resnice, ki jih je hotel pisatelj povedati. Svetopisemski pisatelj je postavil spomine in zgodovinski dogodek velike povodnji v službo božjega razodetja in njegovega nauka o enem Bogu zato, da osvetli in utrdi resnice o pravem Bogu in njegovih odnosih do sveta in človeka. Na ta spomin je navezal večni zakon o božji pravičnosti in o božjem usmiljenju, o človeški hudobiji in o zveličanju pravičnih. Božja sodba vesoljnega potopa je postala predpoda poslednje sodbe ob koncu sveta.

TEŽKO JE VEROVATI

Sem prepričan, da je nekaj nad nami, a verovati v vse, kar nam razne vere ponujajo, pa še prej verovati v nadnaravni smisel življenja, v večnost, v dušo... težko je to, jaz bi rekel, da skoraj nemogoče. — FI., Nemčija.

Naj vam prepisem nekaj stavkov iz knjige dr. J. Janžekoviča, Smisel življenja (ki je izšla lani pri Mohorjevi v Celju): Ali ni človek kot pametno bitje dolžan z vso resnostjo premisliti, kaj naj počne s svojim življenjem, kam naj ga usmeri, kakšen najvišji smoter naj mu postavi? Človek, ki to stori, pa zagleda pred seboj samo dve možni osnovni, povsem dosledni odločitvi: Ali zavreči glas vesti kot pododan predsodek in videti v sebi samo zastop-

nika ene izmed neštetihi vrst življenja na zemlji, ki ga ne vodi nobeno drugo načelo kakor brezobzirni boj za obstanek in ugodje. Če se posameznik zavestno odloči za tak način življenja, postane lokav in okruten sebičnež, ki vidi v vsakem človeku samo tekmeča ali hlapca in ki je pripravljen neusmiljeno pogaziti vse, za kar meni, da mu je napoti... Možno se je pa odločiti tudi drugače. Poslušati glas vesti, videti v vsakem človeku svojega brata in si postaviti za najvišjo življenjsko nalogo: postati čim boljši človek...

Tudi za vero se je treba, ko nam je njena veroavnost dovolj očitna, svobodno odločiti. Tudi verske resnice so življenjske resnice, ne matematične, zato ne izsilijo umske privolitve. A ko uvidimo, da slone na dokazih, ki bi nas prepričali, če bi šlo za vsakdanje stvari, bi bili neiskereni, če bi si skušali prikriti, da jih odklanjamo samo zato, ker preveč zahtevno posegajo v naše življenje. Dober človek je pripravljen sprejeti vsako resnico, versko prav tako kakor druge, in izvajati vse posledice, ki iz nje izvirajo. (Str. 285—286).

NA PROTIVERSKO ŠOLO?

V Sloveniji sem živel do pred kratkim. Tam imam hčerko, ki je na vsak način hotela biti učiteljica. Nasprotoval sem ji, da bi se vpisala na učiteljske, ker sem vedel, da bo prejemale ves pouk v brezbožnem smislu. Končno je zmagala hči. Danes je učiteljica in obenem brezverka. Ne veste, kako mi je hudo. — R. D., Francija.

Razumem vašo žalost. Dovolite mi nekaj misli ob tem vašem primeru. Katoličani povsod po svetu branimo naravno pravico staršev, da oni določajo vzgojo svojim otrokom. Zato ima država dolžnost pustiti ustanavljanje šol za različne plasti prebivalstva: za katoličane katoliške, za Jude judovske, za protestante protestantske, za brezverce brezverske. Država, v kateri je za vso mladino dovoljena samo enotna šola, v Jugoslaviji n. pr. le brezverska, pač ni svobodna.

Vaš bolj zanima, koliko ste krivi, da ste hčer pustili na učiteljske, kjer protiversko vzgajajo, in kaj morete sedaj storiti.

Glede prvega: Ni mogoče reči, da bi se ona ne smela vpisati na učiteljske, razen če bi tam morala izgubiti vero ali če bi kasneje morala učiti otroke v brezverskem ali celo protiverskem smislu. Ali je bilo nujno, da je vero izgubila? Človek bi mislil, da ne. Pač pa bi morala istočasno podvojeno skrbeti za lastno izpopolnjevanje v veri, bodisi po knjigah, bodisi po stiku z duhovnikom, ki bi ji znal reševati težave, s katerimi se je srečevala. Ali bi mo-

gla nujno učiti brezverno ali celo protiverno? Najbrž ne, nasprotno, marsikaj dobrega bi kot učiteljica mogla storiti. Ste torej vi kaj krivi, da ste jo pustili na učiteljske? Ne, če ste jo le navajali na podvojen verski študij.

Glede drugega: Kaj morete sedaj storiti? Bodite z njo dobri, kolikor najbolj morete. Vaša dobrota, izraz vaše vere v Kristusa, bo najboljša pridiga. Potem pa molitev. V določenih primerih je molitev vsemogočna.

SLOVENSKI KATOLIČANI MED VOJNO

Med delavci se dostikrat pogovarjamo o verskih vprašanjih. A kadar hočem zagovarjati Cerkev, mi tisti, ki ne verujejo, stalno postržejo s stavkom: Kako more biti Cerkev božja ustanova, ko se je pa med vojsko postavila z okupatorjem proti narodu? Kaj naj odgovorim na ta očitek? — Z. T., Belgija.

Najprej to, da je Cerkev sestavljena iz ljudi, ljudje se pa lahko motijo in nâpak ravnajo. A kljub temu je Cerkev božja ustanova: ustanovil jo je Kristus, Cerkev deli božje življenje in njeno vodstvo mora učiti božji nauk. Tudi ko bi bilo res, kar vaši sodelavci očitajo slovenskim katoličanom, bi Cerkev ne bila nič manj božja. Pravilno bi mogli v tem primeru zaključiti samo, da so le slovenski katoličani, pa še to le med vojno, odpovedali.

Vendar trditev vaših sodelavcev ne drži. Osvoobodilna fronta je med vojno pod vodstvom partije uresničevala predvsem socialno marksistično revolucijo, t. j. boj proti okupatorju je izrabila kot sredstvo, da pride na oblast in uredi Slovenijo po komunističnem vzorcu. Vsak Slovenec, ne samo katoličan, ki je vedel, za kaj končno gre, se je moral upreti poskusu, da bi totalitarni sistem zavladal nad slovenskim narodom. Seveda je OF takoj proglasila vse tiste, ki so sicer hoteli narodno osvoboditev, ne pa komunistične ureditve Slovenije, za izdajavce.

Na žalost vsi katoliški Slovenci komunistične taktike niso takoj spoznali, zato so se nekateri v dobri veri priključili OF. Obenem so komunistični voditelji zamudili vrsto priložnosti, da bi revolucijo preprečili. Obramba lastnega življenja in domov je končno privedla tiste, ki so odklanjali komunizem, do tega, da so se uprli komunistični (ne narodni!) revoluciji in se pri tem, ker druge možnosti ni bilo, naslonili na okupatorja. Ali je bila ta naslonitev nemoralna? Ne, kajti vsakdo ima pravico braniti lastno življenje. Če so obenem s tem koristili okupatorju, je bilo to le nehotena posledica silobrana, v katerega so jih prisilili komunisti.

njevati tekste, ne da bi dali ljudem možnost, da si na temelju izvirnega teksta ustvarijo lastno sodbo. Beseda je o glosi „Ob poslovnih pismih za svobodo ustreljenih“, ki jo je v tržaški reviji „Zaliv“ objavil Boris Pahor. „Do tu vse lepo in prav,“ pravi dr. Benulič. In nadaljuje s trditvijo, da v knjigarnah revije ni dobiti. Po njegovem nekdo bedi nad puhujšljivo literaturo. Toliko govorčimo o potrebnem kosanju mnenj, o mišljenju z lastno glavo itd., itd., ko pa se pojavi neki članek, ki ima o določenih rečeh kritične pripombe — na indeks z njim. Ali smo po 25-letnih naporih za dvig človeka iz neke miselne podrejenosti še vedno tako nizko, da mu je treba krojiti, kaj ta človek lahko bere in kaj ne? Za ljudi, ki jim zaupamo celo samoupravljanje, nas je tako strah, da ne bi padli v naši družbeni ureditvi nasprotno miselnost, ter jim celo predpisujemo oziroma prepovedujemo nevarno „lektiro“. (Ljubljana, 17. februarja 1967, str. 7).

TEORIJA in PRAKSA

OSUPLOST SLOVENSКИH KOMUNISTOV

Živahnješa, bolj organizirana in tudi bolj učinkovita (vsaj krajši čas) dejavnost Cerkve in duhovnikov; uvajanje novih, modernih metod v pastoralno delo; obnova in zidava novih cerkvenih objektov; neke vrste „renesansa“ cerkvene organizacije; zlasti pa prizadevanja duhovnikov, da bi zbirali okoli Cerkve ljudi ne le po t. i. obredni poti, marveč z organiziranjem različnih kulturnih, zabavnih, rekreacijskih dejavnosti (vse to je značilno za Cerkev zlasti od 1960 dalje), — vsa ta dejavnost je povzročila in še vzbuja pri mnogih komunistih presenečenje, osuplost, razočaranje, celo občutek nemoči in vrsto drugih čustvenih, političnih in miselnih reakcij. Komunisti si ne znajo razložiti ali si stežka razložijo, odkod nenadoma ta „obnova“ in učinkovitost. To med drugim tudi priča, da so mnogi komunisti živeli v prepričanju, da bo obstoj socializma v sedanji podobi oziroma zmaga socialistične revolucije v naši deželi v kratkem času sama po sebi „odpravila“ religijo in s tem tudi Cerkev; da je nemogoče, da bi se spričo ravnanja večine duhovnikov med revolucijo (ki je odklanjala komunistično revolucijo, op. ur. NL) ljudje še zatekali v cerkev;

da je materialistična ideologija — in njeno poudarjanje — sama po sebi toliko boljša, da mora odvrniti ljudi od religije.

Iluzije so se podrle. Zato osuplost spričo obnavljanja cerkvenih zgradb, spričo načrtov za graditev novih cerkvá, zaradi udeležbe mladine pri verskem pouku, spričo števila mladih ljudi, ki se odločajo za študij na verskih šolah, spričo množičnega obiskovanja romarskih cerkvá, pri soočenju z naklado in vsebino verskih listov itd.!

Iz osuplosti do sklepa, da pri nas nekaj ni v redu s politiko do Cerkve, da „oblast in partija Cerkev popuščata“, pa seveda ni daleč... (Ljubljana v februarju 1967, str. 229—230).

KLIC TRIGLAVA

LONDON, 3. SEPTEBRA 1967

LETU. XIX. ŠTEV. 138

POLOŽAJ DOMA

Iz pisma od doma: V knjigarniških izložbah so na vidnem mestu knjige z značilno protikatoliško tendenco kot n. pr. Podbevoškov „Sv. Urh“. Na Hochhutovo dramo „Namestnik božji“ v Mestnem gledališču v Ljubljani (franciškanska dvorana) pa obvezno vodijo dijake vseh srednjih šol iz Ljubljane in okolice. V „Mladini“, tedniku za doraščajočo mladino, imate vedno protiverske članke. Ni nič izrednega pismo dijakinje, ki stanuje v župnišču, kako da jo stalno zalezuje kaplan... (London, 9. januarja 1967, str. 8).

DIVJAKI

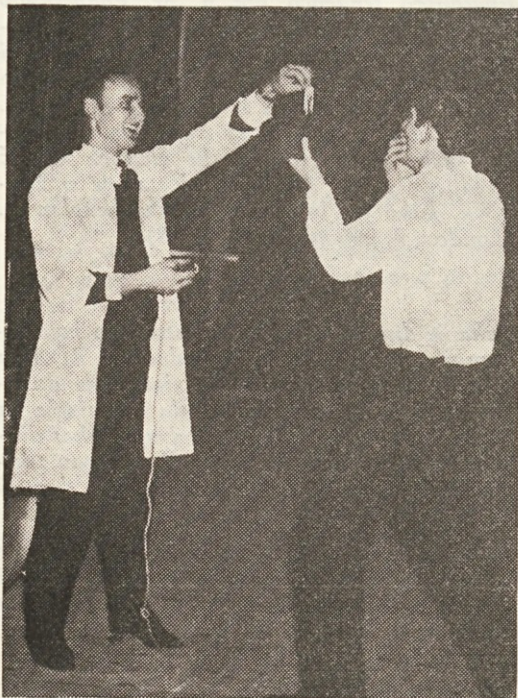
Pokanje dinamita, ki je rušil stene po jugoslovanskih poslaništvih in konzulatih v ZDA in Kanadi 29. januarja zgodaj zjutraj, je dokazalo dobro organizacijo. Toda razbijanje in razstreljevanje ne dokaže nič drugega kot divjstvo tistih, ki iz kakršnih koli razlogov podstavljajo dinamit... Z uničevanjem dosežeh smrt in ne svobodo.

Podobno zgražanje pa velja tudi za razbijanje šip na ameriškem konzulatu v Zagrebu. Tudi to je divjaško dejanje... Vendar je jasno, da predsednik republike ni obsodil demonstracij, med katerimi so razbili okna na tujem diplomatskem predstavništvu. Nasprotno, upravičena je domneva, da so mu bile te demonstracije všeč in jih je dajal za vzor borbe za mir... (London, 11. februarja 1967, str. 3).

Anglija

Bedford. Že nekaj mesecev se sedaj v Bedfordu in okolici uspešno udejstvuje zabavni orkester, ki ga vodi naš rojak Jože Pogачnik. Kot veste, je vsak začetek težak, posebno še v tujini in je bilo treba mnogo truda, predno se je pokazal uspeh. Ob tej priliki bi pa še rad omenil in s tem povabil vse ljubitelje naše domače in moderne glasbe na večerno zabavo, na kateri bo orkester gostoval. Ta „Veseli večer“ domače glasbe bo dne 20. maja 1967 v Bedfordu. Točen kraj in čas bo pa objavljen v prilogi „Naše luči“, ki izide v maju. Torej obdržite si ta dan prost in se oglasite v Bedfordu. Ne bo vam žal.

† **Ana Bošnjak.** 1. marca je umrla v Derbyju v starosti 62 let Ana Bošnjak za rakom na pljučih. Pokopali smo jo 6. marca na tamkajšnjem pokopališču. Tu zapušča moža, ki mu izrekamo iskreno sožalje. R. I. P.

Obe sliki sta s slovenskega pustovanja v Feldkirchu v Avstriji.

Slovo. 4. marca je odpotoval v Zambijo z letalom jezuit p. J. Kokalj, da bo tam deloval v misijonu. V Angliji se je mudil nekaj več kot pol leta, da se dobro priuči angleščine, obiskal pa je medtem tudi Severno Ameriko. Svojo zahvalo je objavil v Vestniku kulturnega društva Bedford. Vsi mu želimo mnogo božjega blagoslova pri lepem delu! — Iz Anglije sta se poslovila tudi g. Vlado Drufovka in gospa Zora, ki sta za stalno odšla v Chicago v Združenih ameriških državah. Tudi njima želimo, da bi se tam dobro počutila.

Blagoslov doma. Svoj dom v High Wycombe so dali blagosloviti Stonovi. Vse dobro jim želimo.

Avstrija

Služba božja za naše rojake na Predarlškem bo v Bregenzu (v kapucinski cerkvi ob pol 11. uri dopoldne) dne 23. aprila. V Bludenzu (v spodnji cerkvi cerkve sv. Križa) pa tudi 23. aprila, le da je ob petih popoldne. Pri srčno vabljeni vsi!

Razpored naše službe božje na severnem Tirolskem, Za slovenske in hrvatske vernike je božja služba v naslednjih krajih: Innsbruck, St. Johannes-Kirche am Innrain (vsako nedeljo ob 11. uri); Steinach, župnijska cerkev (vsako prvo nedeljo v mesecu ob 5. uri popoldne); Schönberg, župnijska cerkev (vsako drugo nedeljo ob 5. uri popoldne); Matri na Brennerju (vsako tretjo nedeljo ob 5. uri popoldne); Rum pri Innsbrucku (vsako četrto nedeljo ob 5. uri pop.); Zirl (vsako 3.

nedeljo v mesecu ob 5. uri popoldne); Telfs (vsako 2. nedeljo v mesecu ob 10.30); Absam (vsako 3. nedeljo ob 5. uri pop.). Rojaki, pride in obvestite še druge znane!

Gradec. Tudi po Veliki noči bo naša služba božja vsako nedeljo ob 9. uri v Antonius-Kirche, blizu Glavnega trga na Paulus-Tor, nasproti policijske direkcije. Obvestite še druge in udeležujte se domače službe božje!

Dunaj. V visokoškolskem domu „Korotan“ na Albertgasse 48, v osmem mestnem okraju, je vsako nedeljo zvečer slovenska služba božja.

Belgija

LIEGE-LIMBURG

Z veseljem sporočamo, da bomo tretjo nedeljo v majniku v Eisdeni imeli slovensko novo mašo. Daroval jo bo č. g. Emil Hriberšek

Pokojna
Marija Gaberc

iz Gorjanove družine, rojen v Eisdeni, ki se je pozneje s starši preselil v Charleroi.

Razume se, da se bomo katoliški Slovenci iz Limburga zelo potrudili, da bi ta slovesnost čim lepše uspela. K sodelovanju bodo povabljeni vsi člani slovenske katoliške skupnosti v Limburgu.

Za področji Genk in Eisden pripravljamo tedensko slovensko šolo. Prosimo starše, da se za to veliko in važno stvar tudi sami zanimajo. V Hoevezavelu bi šola bila ob sobotah popoldne, za Eisden pa ob sredah popoldne. Začeli bomo, čim bodo priprave gotove. Naši pokojni: V Eisdeni se je poslovila s tega sveta ga. Leopoldina Ledinek. Bila je dobra krščanska mati, ki je v življenju veliko pretrpela. Njena tolažba so bili otroci, od katerih dva živita v Belgiji, eden v Sloveniji,

eden v Kanadi, najstarejši, Anton, pa v Clevelandu v ZDA. Vsem izrekamo toplo krščansko sožalje. Na zadnji poti jo je spremljalo veliko slovenskih rojakov. — V Ivoz-Ramet je pa umrl upokojeni rudar g. Alojz Skutnik, rojen v zeleni Štajerski. Bolehal je več let. Rad je prebiral slovensko čtivo. — Obeh pokojnih se spominjajmo v molitvi!

CHARLEROI-MONS-BRUSELJ

Tokrat moramo zabeležiti kar tri smrti. Dne 18. februarja je v Elouges (Hainaut) umrl g. Štefan Pirih, upokojeni rudar. Dalj časa je bolehal na rudarski boleznii; umrl je lepo spravljen z Bogom. Rojen je bil leta 1904 v Kanalu ob Soči in bil v okolici Monsa že izpred zadnje vojne. Pogreba, ki je bil 21. februarja, se je udeležilo večje število rojakov iz okolice. Njegovi ženi ge. Avgusti Volckaert izrekamo naše sožalje. — Po kratki boleznii je umrla v kliniki Notre-Dame v Charleroi mati našega duhovnika, ga. Marija Gaberc, roj. Plajbes, v 78. letu starosti. Prihodnjič bomo poročali kaj več o njej in njenem pogrebu. Naj počiva v miru v domači zemljici, kamor je bila po svoji želji prepeljana! — V Audregnies (Hainaut) je pa zatisnil svoje trudne oči v soboto, 25. februarja, g. Milan Gostiša, doma iz Idrije. Prej je delal v rudniku, nazadnje pa je bil zaposlen v Domu onemoglih pri hrvaških sestrah. Drugič pa še kaj o njem. — Naj vsi ti umrli mirno počivajo v Gospodu!

(Nadaljevanje poročil na strani 20)

Ga. Malka Zaletelj iz Marcinelle in ga. Olga Benkovič iz Couillet ob smrtni postelji gospe Marije Gaberc.

Med dopustom sta soseda delala kot črna živina: prvi je prekopaval vrt, drugi sekal drva. Pa sta se med kratkim odmorom pogovorila. Prvi je rekel drugemu: »Blagor tebi, ker imaš samo štirinajst dni počitnic. Jaz jih imam ves mesec.«

Žena, vsa jezna, možu: »Samo še rogovi ti manjkajo, pa boš popoln orangutan.«

Mož: »Saj orangutani nimajo rogov.«

Žena: »No, potem ti pa nič ne manjka.«

Tone je šel kupovat vole na Hrvaško. Ženi je brzojavil: »Ker vlak ob treh ne jemlje s seboj volov, pridem šele jutri.«

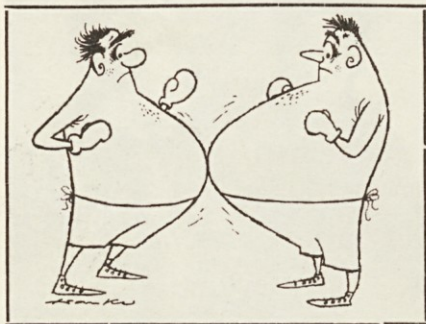
Fant se je zelo dolgo poslavljaj od zaročenke pred vrati njenega doma. Končno je njen oče zarohnel skozi vrata: »Zaradi mene se lahko poslavljata vso noč, le komolec denite z zvonca, prosim.«

Škot je bil na fronti. Od žene je dobil pismo: »Nikogar ni, da bi mi njivo zoral. Kaj naj storim?«

Ta ji je odpisal: »Nikar ne orji njive! Pozabil sem ti povedati, da je v njej zakopanega precej orožja.«

Vojaška cenzura je pismo prebrala in obvestila oblasti na Škotskem. Cela četa se je spravila nad omenjeno njivo, a orožja ni našla.

Žena je pisala možu o tem dogodku. Mož ji je pa odgovoril: »Tako, sedaj je njiva prekopana. Vsej žito!«

Fant bi se rad približal nekemu dekletu. Ni vedel, kako bi začel, da bi se ji bolj poklonil. Pa ji je rekel: »Gospodična, ali nimate vi zelo lepe sestre?«

»Ne,« je odgovorila ta, »ona jo ima.«

Žena možu: »Nehaj že govoriti, da preveč zapravim! Rajši priznaj, da premalo zaslužiš!«

»Kako pa kaj vaša mati?« vpraša znanec znanca po dolgih letih. Potem se spomni, da je že precej let mrtva. Hoče priti iz zadrege, pa vpraša: »Ali je še zmeraj na istem pokopališču?«

»Veš, dravec,« pravi zjutraj žena možu, »sanjalo se mi je, da si mi kupil biserno orglico. Kaj naj te sanje pomenijo?«

»Jutri boš vedela,« ji mož odvrne.

Drugi dan ji prinese prelep zavitek. Ko ga vsa srečna odvijje, najde v njem sanjske bukve.

Za dobro voljo

»Moj oče je vedel tri tedne naprej, kdaj bo umrl.«

»Res? Kaj je imel tako razvit šesti čut?«

»Ne, sodnik mu je povedal.«

Nevesta ženinu: »S teboj bom delila vse tvoje težave.«

Ženin: »Saj jih nimam.«

Nevesta: »Mislim tiste, ki jih boš imel šele v zakonu.«

»Kakšno je vaše mnenje o Petru?«

»Pravi bedak je.«

»Včeraj je zaprosil za roko moje hčerke.«

»No, ali vam nisem rekel, da je pravi bedak?«

»Gospod sodnik. Kradel sem zato, ker nisem imel kaj jesti in ne strehe nad glavo.«

»Sedaj boste pol leta imeli oboje.«

Preden se je profesor oženil, je imel štiri teorije, kako je treba vzgajati otroke. Sedaj ima štiri otroke pa nobene teorije.

Sodnik: »Gospodična, vaša starost?«

Ona: »Štiriindvajset let in nekaj mesecev.«

Sodnik: »Koliko mesecev?«

Ona: »Stoosem.«

V tramvaju. Gospa gospodu: „Če me kurje oko ne vara, tehtate blizu sto kil.“

Sodnik obtožencu: „Ali bi pred izrekom kazni radi še kaj povedali?“

Obtoženec: „Ja to, da sem bil vedno skromen in z malim zadovoljen in da bi to moja lastnost upoštevali tudi pri odmerjanju kazni.“

Partija je razpisala natečaj za pridobivanje novih članov: „Kdor pridobi enega novega člana, mu ne bo treba hoditi na sestanke. Kdor pridobi pet novih članov, se lahko izbriše iz partije. Kdor pa pripelje deset novih članov, bo dobil potrdilo, da sam ni bil nikdar član partije.“

Pacient: „Kadar pijem čaj, me vedno zbode v levo oko. Kaj naj naredim?“

Zdravnik: „Žličko vzemite prej iz skodelice.“

Mož dobi zvečer ženo vso objokano doma. „Kaj se je vendar zgodilo?“

„Pomisli, moja sosedka ima prav tak klobuk kot jaz.“

„Hočeš reči, da bi ti kupil novega?“

„Mislim, da bo to ceneje, kot da bi se zaradi klobuka preselili.“

Bolnik: „Ko zjutraj vstanem, se mi vselej kake pol ure vrtil.“

Zdravnik: „Vstajajte kake pol ure kasneje.“

Oče se igra s sinčkom: gresta se konja in jezdeca. Oče po vseh štirih drsi po tleh, sinko mu jaha na hrbtu. Ko se oče utruji, vstane in vpraša otroka: „Ti je bilo všeč?“

„Še kar. A še lepše bi bilo na pravem oslu.“

Dva slovenska vojaka prosita srbskega kaplarja: „Možemo igrati šah?“

„Možete,“ odgovori, „samo da mi ne dižete prašine!“

Zastopnik zavarovalne družbe izroči lastniku hiše polico proti požaru. Ob odhodu vpraša lastnik: „Koliko dobim, če mi hiša že to noč pogori?“

„Deset let zapora,“ odvrne ta.

Preprost človek je prvič sedel v letalo, da se odpelje v mesto. Ko sedi že nekaj časa na svojem sedežu, reče začuden sosedu:

„Poglejte, tam na tleh so ljudje res podobni mravljam, kakor so me že prej opozorili.“

„Saj to so vendar mravlje. Nismo še odleteli,“ mu pojasni sopotnik.

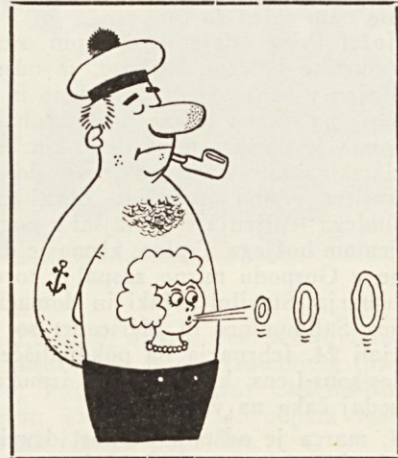
K francoskemu karikaturistu Bellusu je prišel znanec in ga našel za klavirjem na vrtljivem stolčku.

„Kadarkoli pridem, sediš na vrtljivem stolčku. Nikdar pa te nisem še slišal igrati.“

„Saj sploh ne znam,“ je ta odvrnil.

„Kaj pa potem sediš za klavirjem?“

„Da ne bi mogel igrati kdo drug.“

Žena je obiskala moža v ječi. Rekla mu je: „Skerajni čas je, da te spustijo. Porabila sem že skoraj ves denar, ki si ga poneveril.“

V neki norišnici so imeli bolniki navado, da so se vsako jutro postavili v gosji red pred odprtino v ograjnem zidu. Tisti, ki je bil na čelu vrste, je gledal nekaj časa skozi odprtino, potem je šel na rep vrste, se postavil za zadnjega in čakal, da bo spet prišel na vrsto. Za njim je storil enako drugi, tretji, vsi do zadnjega. In tako dan za dnem, po ves dan.

Upravnika norišnice je zanimalo, kaj vendar bolnike tako zanima. Postavil se je v vrsto in čakal. Ko je prišel do odprtine, je zagledal na oni strani zidu samo ravno polje, nič drugega. Že ga je za njim stoječi sunil, upravnik se je umaknil in se spet postavil zadaj v vrsto.

Ko je že štirikrat prišel do odprtine in ni nikoli nič posebnega opazil, je vprašal enega od bolnikov:

„Kaj vendar vi vidite? Jaz sem šel že štirikrat gledat, pa nisem videl nič posebnega.“

„Štirikrat?“ se je začudil bolnik. „Jaz hodim že deset let, pa nisem videl še nič posebnega.“

PAS-DE-CALAIS

Velikonočna skrivnost je zopet vlila v naše duše veseli krščanski optimizem. Brez velikega petka ni velikonočnega jutra. Brez naše osebne žrtve in trpljenja ni duhovnega napredka ne tesne združitve s Kristusom. Dva rojaka, katera je Gospod življenja poklical, sta nam zgled za to:

Jožef Princ, dolgoletni trpin zaradi hude rudarske bolezni, silikoze, je odšel od nas. Rojen v Mokronogu, je z ženo in dvema sinovoma iskal v tujini boljši kruh. Tudi sinovoma je poiskal lažje delo, kot je težki rudarski poklic, katerega je vse do svoje upokojitve vestno opravljal. Zlasti zadnja leta hudega trpljenja si je lajšal s pogostim prejemom božjega Trpina, ki mu je dal moč, da je v Gospodu mirno zaspal v torek, 21. februarja. Številni rojaki in domačini iz krajev Sallaumines in Méricourt so ga spremljali 24. februarja na pokopališče v Noyelles-sous-Lens, kjer njegovo izmučeno truplo sedaj čaka na vstajenje.

1. marca je odšel v večnost drugi rojak trpin, ki sta mu revmatizem in amputirana noga odvzela popolnoma vsako možnost hoje. Bil je dve leti in pol popolnoma priklenjen na bolniško posteljo: Jože Menard iz kraja Vendin-le-Vieil. Skoraj vsako leto je poromal v Lurd, tudi lansko leto je še šel z bolniškimi vlakom. Ni sicer ozdravel, je pa pri Mariji dobil potrebnih moči za hudo trpljenje ob njegovi 11. postaji križevega pota, na križu bolniške postelje. Vsakomesečni prejem Tolažnika trpečih v sv. obhajilu mu

je dal moč in smisel njegovemu težkemu življenju. Ob številni udeležbi je bil pokopan 3. marca v svojem 73. letu. — Naj se oba trpina odpočijeta v Gospodu! Preostalim izrekamo iskreno sožalje.

19. februarja je bil krščen v Wingles Mihael Mirko Bilič.

12. februarja sta sama zase obhajala zlato poroko g. Andrej Jere in njegova soproga Francka. Po zahvalni maši v slovenski kapeli v Méricourt-Mines so jim navzoči rojaki z veseljem izrekli čestitke in voščila. „Naša

*Pokojni
Jože Menard*

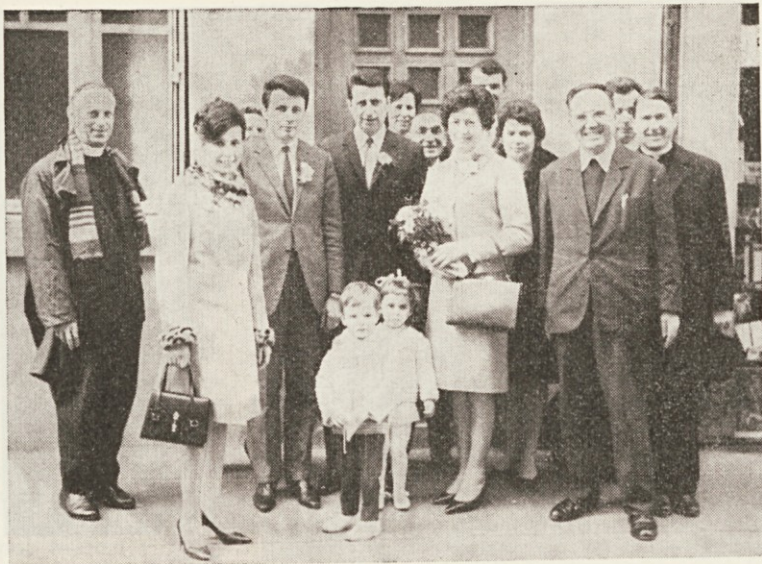
luč“, katere zvesta bravca sta oba soproga, se tudi pridružuje tem čestitkam in jima kliče še na mnoga zdrava leta!

Romanja za leto 1966. V Lurdu bo od 1. junija do 30. septembra stalno slovenski duhovnik. Njegov naslov bo: „Maison Familial“, Rue d'égallité, Lourdes (H. P.). — Od 14—21. junija je romanje v Lurd rojakov iz Sev. Francije, katerim se lahko pridružijo tudi drugi. Prve dni avgusta je romanje ro-

11. februarja je bil za Hénin-Liétard v severni Franciji velik športni dogodek. Naš rojak Jakob Jazbinšek je organiziral veliko boksarsko tekmo in s svojo ekipo na njej odnesel prvo mesto. Na sliki drži zasluženi pokal. Ob njem sta dva bivša prvaka.

Po poroki Stanislava Okroglič in Marjete Bakan v Parizu.

jakov iz Moselle in Pariza. Od 4.—18. oktobra pa je v načrtu romanje v Fatimo in obisk velikega dela Španije in Portugalske ter navzočnost pri zaključnih slovesnostih marijanskega kongresa in 50-letnice prikazovanj v Fatimi (13. oktobra). Cena s potnino in oskrbo v hotelih je 860 fr. fr. Rojaki z jugoslovanskim potnim listom naj se zaradi potnega vizuma čimprej oglase. Vse informacije za romanja daje Stanislav Kavaljar, 17 rue Cl. Debussy, 62 Liévin.

PARIZ

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue

de Sèvres, Paris 6°, métro: Sèvres-Babylone. Slovenska pisarna — 7, rue Gutenberg (pri tličje, levo) Paris 15°, métro: Charles-Michels, telefon 250-89-93 — je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne.

Prireditve v nedeljo 30. aprila. — Za nedeljo 30. aprila bodo igralci in igravke pripravili veseloigro „Karlova teta“. Prireditve bo v dvorani na 35, Avenue Emile Zola, Paris 15° (métro: Charles-Michels ali Javel). Ob širih popoldne bo v kapeli poleg dvorane sveta maša, ob petih začetek igre, po igri domača zabava. Vsi prijazno vabljeni!

Krščena je bila Nadja Marija Mahne, hči

Po krstu Katarine Pal v Chilleurs-aux-Bois v Franciji.

Andrej Lukovnjak iz Sartrouville pri Parizu in Štefanija Terčič sta se konec januarja poročila v Štrigovi.

Franca Mahne in Valerije, rojene Lazar; botrovala sta Jože in Marija Mahne.

V zakramentu svetega zakona so potrdili svojo ljubezen: Radoslav Mole iz Ljubljane in Jelena Marinković iz Beograda ter Borut Perc in Bernardka Curk, oba iz Ljubljane. Vsem naše najboljše želje za njihovo življenjsko pot!

V okviru srečanj fantov in deklet na Gutenbergu je v januarju govoril o raku in o odnosu katoliškega znanstvenika do vere univerzitetni profesor dr. Franc Žajdela, vodja raziskovalnega središča na Pasteurjevem zavodu, v mesecu februarju pa o slovenskih narodnih manjšinah časnika Hrvoj Majster. Oba večera sta potekala v živahni debati.

Ob Picassojevi razstavi je arhitektka gdč. Zala Kemperle s svojim zanimivim predavanjem o Picassojevi umetnosti podala vsem, ki so se pod njenim vodstvom udeležili raz-

stave, ključ za razumevanje njegove umetnosti.

Loiret — V Chilleurs-aux-Bois je bila krščena Katarina Pal, hčerka Matjaža in Matilde (rojene Denša); botrovala sta Avgust in Ivanka Pal.

Marne — V Fismes sta pred oltarjem potrdila svojo ljubezen Josip Malanr iz Plešč in Marija Ivič iz Drniša.

Isère — Družina Franca Lajh in Jolande rojene Balajc iz St. Priesta sporoča veselo vest o rojstvu hčerke, ki je pri krstu dobila ime Suzana; družina Viktorja Čerpnjak in Terezije, rojene Gerlec, iz St. Georges d'Espérance pa je dobila tudi hčerko: Bernardko.

OB LUKSEMBURGU

Aumetz. Tudi letos bomo šli kot vsako leto na romanje k brezijanski Mariji v Habster-

Po krstu malega Alberta pri Krapeževih v Florange (Moselle) v Franciji.

dick. Avtobus bo pobiral romarje na istih krajih kot druga leta in ob isti uri približno; tudi cena bo ista. Prijavite se lahko odgovornim osebam kot navadno ali pa direktno ustno, oziroma pisмено g. Dejaku.

Knutange. Kmalu po božiču je moral na zdravljenje v bolnišnico Lojze Durn. V začetku februarja je bil, hvala Bogu, že toliko boljši, da so ga iz bolnišnice mogli poslati v Schirmeck (Alzacija) v posebno okrepčevalno hišo. Naj bi se kmalu in dobro pozdravil!

Audun-le-Tiche. Gospa Balič je morala na zdravljenje v Mont St. Martin. Bog daj, da bi tudi tokrat kmalu zapustila bolnišnico in se zdrava vrnila na svoj dom.

Tucquegnieux-Marine. Pomlad prihaja in z njo beli zvončki, dišeče vijolice in vsa krāsota maja. Pred nami je prvi maj, ko bomo zopet romali k naši skupni Materi v Habsterdick. Letos bo nekaj prav posebnega, ker bo tam naš priljubljeni gospod Kunstelj iz Londona. Ni še škof, vendar je že monsignor in v rdečem oblačilu, ter je od papeža imenovan za voditelja vseh izseljenskih duhovnikov in seveda tudi nas izseljencev. Kot takega ga bomo pozdravili, mu čestitali in mu segli v roko. Prijavite se čimprej za to romanje vsi, moški in ženske, stari in mladi! Samo enkrat v letu se snidemo tam kakor bratje in sestre velike slovenske družine. Slovenska služba božja bo na Marini v nedeljo, 9. aprila, ob šestih zvečer. Pridite v velikem številu in se vsi že takrat prijavite za romanje.

IZ VZHODNE LOTARINGIJE

Iz naše pisarne: Okrog pisarniških prostorov naše misije je že 5 mesecev precej živahno. Dolgo časa so morali rudarji, ki hodijo mimo, hoditi po zelo slabi poti. Sedaj pa so veliko dolino poleg vrta našega stanovanja napolnili, zravnali in napravili postajališče za 50 avtobusov, ki vozijo rudarje. Tako bo naša pisarna važno središče velikega prometnega križišča in jo bo lahko najti. Do zdaj so jo morali mnogi dolgo iskati, ker je bila na samem.

Za Veliko noč je bila povsod lepa prilika za dobro pripravo na te praznike. Po vseh starih in novih kolonijah so bile svete maše, pred mašo spovedovanje, po sv. maši obisk bolnikov. Prvikrat, odkar stojе nove kolonije, smo z veseljem sprejeli našega dirigenta g. Emila Sinkovca, šolskega ravnatelja v Farébersviller, ki ni le igral, ampak tudi pel lepe postne pesmi. Prosimo ga tudi v bodoče, da daje poguma s svojim petjem našim novo došlim rojakom. V mesecu aprilu bodo po novih kolonijah nedeljske svete

Trio iz Moselle v Franciji.

maše: V nedeljo, 9. aprila, v Cité des Chênes ob 17. uri (eno uro prej spoved), 16. aprila sv. maša v Cité Béhen Sud enako ob 17. uri, v Farébersviller-Cité pa 23. aprila ob 17. uri. Vse svete maše po starih in novih kolonijah bodo imele v tem mesecu aprilu namen pomagati rojakom, da pohite z veseljem 1. majnika k Materi božji z Brezij v Habsterdick pri Stiring-Wendlu. Ker pade letos 1. majnik na ponedeljek, bomo imeli ves dan kapelo prosto. Program bo tale: Od 7. do 10. ure svete maše naših dragih duhovnikov. Ob 10. uri sveta maša s pozdravno pridigo našega g. direktorja Čretnika iz Pariza. Nato bo slovesno mašo pel vrhovni dušni pastir slov. izseljencev, mons. Ignacij Kunstelj iz Londona. Ob 11. uri bo še ena sv. maša in sicer z ljudskim petjem. Spovedovanje je med mašami. Nato je opoldanski odmor do 14.30 ure, ko je šmarnična pridiga in slovesne pete litanije Matere božje, katerim sledi blagoslov avtomobilov in motornih kolëš. Mnogi bodo sicer tudi letos pohiteli v domovino in obiskali Marijo na Brezjah. Vsi pa ne pozabite, da imamo v celi Franciji samo kraj Habsterdick, kamor se že leta in leta zatekajo stotine rojakov k češčenju Marije Pomagaj. Pridite vsi! Vljudno ste vabljeni iz vse okolice kakor tudi iz okolice Metz in Tucquegnieux. — S. G. *grims*

(Nadaljevanje poročila na str. 29)

NICA

Pri nas se nadaljuje normalno življenje. Upanje sicer moramo vedno imeti, da bo boljše. Jasno je pa, da bo treba pomisliti, kaj naj bi bilo boljše. Prejeli smo letos že dve posebni okrožnici, ki bi pač morali vsakega

Peršinov Tone in Humarjeva Genica na dan poroke pred oltarjem v Nici.

še tako „trdega“ človeka ganiti. Vsak, kdor je čital, bi moral reči: tako ne bo smelo iti več naprej, kajti, kdor bi ne uvidel, bi se mu pač moglo reči: „Piši kući, da si propao...“

Dne 4. februarja se je poročil naš dragi Tone Peršin. Kdo ga ne pozna?! Bil je sprva v Severni Franciji blizu Merlebacha, a potem je prišel v južne kraje uživat toploto sonca in ob tej „priliki“ se mu je posrečilo seznaniti se s sestro žene našega „poslevodečega“ predsednika slovenske skupnosti na Côte d'Azur, ki smo ji dosedaj rekali Humarjeva Genica. Tone, doma v Rakitni blizu Ljubljane, je rekel: „Red moram napraviti,“ da bo enkrat za vedno Genica vedela, da ne spada več na Banjščice v Slovenskem Primorju, ampak da je postala moja žena! Hočeš nočeš — o, pa še kako rada! — je sledila Genica vsemu temu. Ko bi vi vedeli, kako se je vse skupaj potem vrtele! Seveda, nekaterim v nogah, drugim morda tudi „v glavi“. Navsezadnje — hvala Bogu, naj bi bilo vse k dobremu! Novoporočencema seveda želimo iz vsega srca naj bi ju Bog čuval in Lurška Mati božja, katero oba ljubita.

Nemčija

PORURJE

Essen. Mnogo naših rojakov iz Porurja je odšlo za božične praznike v domovino. Eni so se po praznikih takoj zopet vrnili, drugi se počasi vračajo, tretji pa se bodo še vrnili. Le enega ne bo nikoli več med nas, dobrega

in vrlega Jožeta Matkoviča iz Drašičev pri Metliki. V sredi meseca februarja smo prešli od njegovega soseda iz domovine sporočilo, da je Joža Matkovič nepričakovano zaradi zahrbtnne bolezni, za katero niti vedel ni, umrl. Lepo je zavisal njegov sosed, ki nam poroča o žalostni novici: „Jože Matkovič si je doma z denarjem, ki si ga je v Nemčiji zaslužil, popravil svoj kmečki dom, nabavil si je razne kmetijske stroje, med njimi tudi motorno kosilnico, sedaj pa je smrt tako nepričakovano njega pokosila. Človek obrača, Bog pa obrne,“ zaključuje njegov sosed. Mi slovenski rojaki v Essenu na Jožeta Matkoviča ne bomo tako hitro pozabili, le njegovo mesto v slovenski kapeli bo ostalo za vedno. Jožeta Matkoviča ni nikoli manjkalo v nedeljo pri naši slovenski sv. maši! Dragi, dobri in vrli Joža, sedaj bivaš že v božjih revirjih pri samem ljubem Bogu. On naj Ti da večni mir in pokoj, in večna luč naj Ti sveti. Nam, dragi rojaki, pa naj velja pesnikovo svarilo: „Kaj znancev že zasula je lopata, odprta noč in dan so groba vrata...“

WÜRTEMBERG

H krstu so prinesli: v Kirchheim/Teck Roberta Šmalc, sinka Leopolda in Rozalije; v Esslingen Sabino Čeh, hčerkico Jožefa in Martine.

Poroko smo imeli v Göppingenu, kjer sta šla pred oltar Jožef Gazvoda iz Velikega Orehka, župnija Stopiče, in Ana Antunović iz Dalja na Hrvaškem.

Pokopali smo v Neckarhausenu štiriletno Tatjano Kralj. Kmalu po rojstvu je revica dobila tumor na možganih, zaradi katerega je ves čas bolehala. Starši so morali z njo veliko potrpeti in pretrpeti. Hčerkica je odšla v lepše življenje k Bogu. To naj bo v tolažbo materi Silvi in očetu Vinku ter bratcu Robertu, katerim izrekamo iskreno sožalje.

Film o Slovencih v Porurju. O Porurju in o tamkajšnjih Slovencih smo že veliko slišali in brali. To pot pa smo imeli v Unterkocheu in v Ravensburgu priložnost videti in lepem barvastem filmu porursko deželo in življenje naših delavcev tam. V obeh mestih se nas je zbralo veliko število k temu filmskemu večeru. Z veseljem smo ugotavljali, kako lepo so naši rojaki v Porurju organizirani in kako so si našli novo slovensko domovino sredi porurskih rudnikov in tovarn. Videli smo tudi, kako lepo predstavljajo Slovence pri raznih mednarodnih srečanjih, ko se oblečejo v krasne narodne noše.

Za narodne noše zbiramo. Zlepa ne najdeš tako lepih narodnih noš, kot so naše gorenjske. Zato si jih želimo vsaj nekaj parov tu-

di na Württemberškem. Če bo kdaj treba predstavljati Slovence, se bomo v naših prav dobro predstavili. Ker pa je nabava narodnih noš zelo draga, jo bomo zmogli samo s skupnimi močmi. Nabirki se je precej rojakov že odzvalo. Iz Konstanz smo dobili za ta namen od J. H. kar 80.— DM. To je do sedaj tudi največji dar. Vso čast!

Kristusovo deželo v skioptičnih slikah smo gledali v Jesingenu. Predavanje je bilo za udeležence najlepša priprava za Veliko noč.

H krstu so prinesli v župnijsko cerkev Bad-Liebenzell pri Calwu dne 12. 2. 1967 malega Janezka, sina Janeza Knavs in Danice, roj. Mohar, doma iz Loškega potoka; v Zuffenhausenu pa dne 5. marca malega Romana, prvorojenca Jožeta Zupančič in Antonije, roj. Mustar, doma iz Kompolja. Novokrščencema želimo, da bi bila Bogu in staršem v čast in veselje.

Udeležba pri službah božjih, ki je v prvih tednih novega leta nekoliko pojemala, v glavnem ker so se le polagoma vračali taki, ki so šli za božične praznike domov, zopet narašča. Za udeležence iz bolj oddaljenih krajev smo ugotovili tudi to, da mnogi svoje avtomobile čez zimsko dobo odjavijo, posebno po goratih in gozdnatih delih, kjer je vožnja pozimi bolj nevarna. A s pomladjo upamo, da bo zopet nastopila „zlata doba“ tudi za naše slovenske maše.

JUŽNI HESSEN

V soboto, dne 4. marca, je bila v župnijski cerkvi v Sprendlingenu krščena Irena Mrhar, prvorojenka Staneta in Ivanke, roj. Dolenc. Botrovala sta Pavla in Jože Pezdirc iz Pfrondorfa. Bog daj otroku in staršem srečo!

Novoporočenca Ivan Roštobar in Tončka Borovinšek iz Waldkraiburga.

Nizozemska

„Zveza slovenskih katoliških društev“ v nizozemskem Limburgu je prvo nedeljo v marcu imela redni letni občni zbor v Hoensbroeku. Na soglasno prošnjo prisotnih so vsi stari odborniki ostali na svojih mestih. G. Anton Robek ml. je predsednik; g. Pepe Drenovec, tajnik; g. Franc Jančič, blagajnik; preglednika sta pa g. Franc Selčič in g. Janez

Ivan Kolenc in Alojz Koren iz Turnišča v Prekmurju, bivajoča v Franciji.

Veseli obrazi naših sodelavk pri kuhi „kranjskih“ klobas za pustno veselico v Obh.-Sterkrade

Kropivšek. Člani odbora so tudi vsi predsedniki včlanjenih društev.

Možje so se odločili, da bodo čim lepše proslavili 40-letnico Društev sv. Barbare v Heerlerheide in Lindenheuvelu. Verjetno bodo k svečanosti povabili tudi Društvo sv. Barbare iz Hoensbroeka, čeprav je to društvo nastalo nekoliko pozneje. Tako je prav! Skupni nastopi, smisel za sodelovanje, bratska povezanost — to je naša moč. Prav tej slogi se

moramo zahvaliti, da smo v pretekli poslovni dobi imeli zares lepe prireditve in cerkvene svečanosti. Iskrena hvala vsem sodelavcem in sodelavkam!

Naši „Zvezi“ tudi v prihodnje želimo obilo uspehov!

Katica Kustec iz Nemčije je našla doma na Bistrici ženina. Na sliki prekmursko „gostüvanje“ z malim „pozvačinom“ in kuharicami.

Kar „luštno“ je bilo... za pusta v Obh.-Sterkerade.

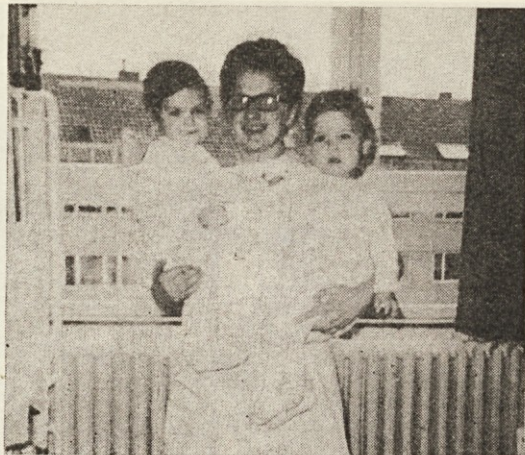

V Jesingenu v Nemčiji se slovenski delavci in delavke zberejo vsako tretjo nedeljo v mesecu k slovenski maši. Službo božjo imajo kar v prvem nadstropju hiše, ki jo vidimo v ozadju. Velik prostor je za to čedno prirejen. Po maši je prijetno malo pokramljati s prijatelji in znanci. Škoda, da ni slovenske lipe, da bi dala vsaj poleti malo sence za daljše vasovanje.

V Ravensburgu se naši rojaki po mesečni sv. maši radi zberejo v bližnjem Kolpinghausu. Pri predpustnem srečanju v nedeljo, 22. januarja, jih je bilo za deset takih miz že navzočih. Medtem ko so drugi sledili ritmu godašev, so tile ostali pri mizi, da jih je fotograf posnel za spomin.

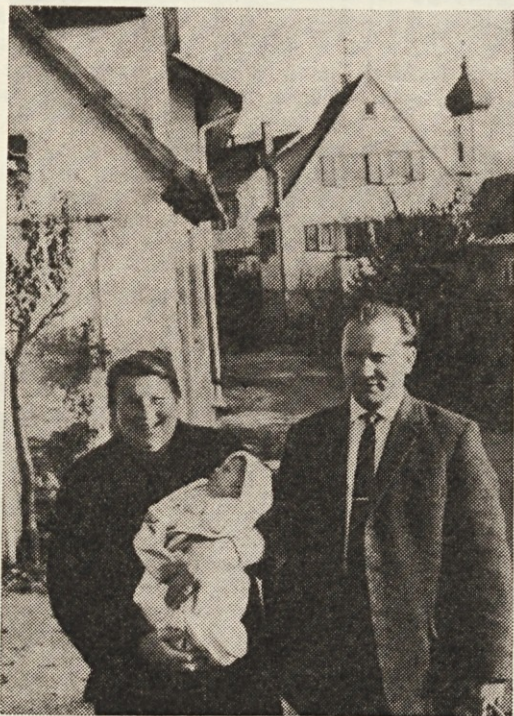

Otroška negovalka Marija Kavčič, doma s Primorskega, v Marienhospitalu v Gelsenkirchenu

Obisk domačih krajev: Vodstvo skupine potovanja v Jugoslavijo sporoča sledeče. S skupino se odpeljemo to leto iz Aachna 25. julija, povrnemo se okrog 18. avgusta. Prijaviti se je treba do 20. junija na naslovih: F. Gril, Kampstr. 154, Heerlerheide, ali pa: Anton Robek, Oranje laan 77, Gellen.

25. junija

Svoj dom ima družina Mihaela Bajec v Hürbenu v Nemčiji. S pridnim delom sta z gospo Frančiško toliko prihranila, da sta si kupila hišico. Tudi na klet nista pozabila, da moreta rojaku, ki pride v vas, postreči s pravim domačim vinom.

Sporočilo. Opazili ste že, da v nekaterih številkah »Naše luči« ni poročila iz Švedske. Ne mislite, da poročevalec spi! Zadeva je taka: Navadno pošlje poročilo od tu v »Našo luč« slovenski izseljenski duhovnik. On pa je »večni popotnik« in včasih se mu zgodi, da ne pride s poti domov pred 7. dnevom meseca, ki je zadnji čas za odpošiljanje za naslednji mesec. Nekateri ste že večkrat pisali dopise v »Našo luč«. Zdi se vam pa, da sedaj, ko je slov. duhovnik na Švedskem, ni treba več na to misliti. Pa ni tako! Ravno nasprotno! Slovenski izseljenski duhovnik na Švedskem vas prosi, da vsi, ki se vam zdi, da imate kaj povedati rojacom po svetu, v ta naš izseljenski časopis, ki ga vsi, vi in jaz, nadvse »obrajta«, napišete in pošljete, kar imate na srcu. Uredništvo bo vaš dopis rado objavilo, v kolikor bo smatralo za potrebno.

Krsti. V soboto, dne 25. februarja, je v katoliški cerkvi v Malmö po sv. krstu postal božji otrok Romeo Mihael Krizmanič. Oče Jože je doma iz Smoljanca pri Karlovcu, mati Olga, roj. Pesjak, pa z Bleda. Botra sta bila g. in ga. Ivič iz Landskrone. — Otroku in staršem želimo mnogo sreče in božje milosti!

Poroke. V soboto, dne 25. februarja, sta si v katoliški cerkvi v Malmö pred oltarjem obljubila zvestobo za vse življenje v zakramentu sv. zakona Janez Križ, doma iz Ljubljane, in Ljubinka Ogrin, doma iz Vrhnike. Priči sta bila g. Anton Krašovec in g. Daniel Križ, ženinov brat, oba iz Malmö. — V soboto, dne 4. marca, sta si v kat. cerkvi v Eskilstuni obljubila zakonsko zvestobo Franjo Levačič in Anica Vuković, oba doma iz Novega sela pri Čakovcu. Priči sta bila g. Juraj Levačič, ženinov brat, in g. Ivan Rajh, oba iz Eskilstune. — Vsem novoporočencem želimo v skupnem življenju mnogo božjega blagoslova in jim iskreno čestitamo!

Rad bi šel delat na Švedsko ... Vsem tistim, ki so se pisмено obrnili na slovenskega duhovnika v Švedski, da bi jim pomagal priti na Švedsko, omenjeni kar tu odgovarja: „Mnogi ste mi pisali, nekateri že pred dalj časa, drugi pred kratkim. Vsak je pisal, da redno bere ‚Našo luč‘ in da je tam našel moj naslov. Vidim pa, da ‚Naše luči‘ niste dobro prebrali. Našli ste sicer tam moj naslov, niste pa prebrali poročil iz Švedske. Tam je bilo namreč že večkrat pisano: 1. da slovenski izseljenski duhovnik nima nobene možnosti preskrbeti komu delo na Švedskem, 2. da tukaj že dolgo časa ni več tako lahko najti dela, 3. da se za to morate obrniti na

švedski konzulat. — Danes še enkrat (zadnji-krat) sporočam, kakšne so določbe za zaposlitev na Švedskem, ki **veljajo letos od 1. marca naprej** in dajejo nekaj olajšav le tistim, ki imajo kakega najožjega sorodnika, ki tukaj že dela: 1. Vsak tuj državljan, ki hoče priti delat na Švedsko, si mora prej preskrbeti dovoljenje za delo pri švedskem predstavništvu (konzulatu) v državi, kjer živi. Noben tujec torej ne more tukaj na Švedskem prositi za dovoljenje za delo. — 2. Izjema so samo najožji sorodniki (starši, mož ali žena, otroci) tistih, ki že delajo na Švedskem. Ti morejo prositi za delovno dovoljenje tudi, ko so že prišli sem. — Iz tega sledi: Če imate koga od najbližjih sorodni-

Krščen je bil na Švedskem Robert Popotnik

(Nadaljevanje s str. 23)

Svete maše v Lotaringiji. Z veseljem prihajam v novo pobarvano kapelico dobrih sester v Hospice Ste Elisabeth v Merlebachu vsako nedeljo ob 10. uri. Okrog 100 naših rojakov poleg domačinov je vedno navzočih. vmes vidim naše drage iz oddaljenih krajev: Nancy, Strasbourg, pa tudi iz raznih kolonij in vasi v okolici. „Slomšek“, cerkveni zbor, pod vodstvom g. Emila Šinkovca, organist gospod Arthur Kratz, francoski upokojeni

Ob krstu Silve Hudi na Švedskem

kov tukaj, pišite jim, če lahko pridete k njim na obisk, in potem tukaj napravite prošnjo. Ako pa te nimate, se obrnite na konzulat. Pri tem pa morate vedeti tole: Švedsko ne zanimajo vse vrste poklici in tudi ne vedno isti. Odvisno je od stanja delovnega trga. Če vam torej na konzulatu rečejo: „Poiščite si sami delodajalca“, to pomeni: „Vašega poklica delovnih moči zaenkrat ne potrebujemo, ker ni prijavljenih prostih delovnih mest. Če si pa sami najdete, vam bomo dali dovoljenje.“ To pa je samo v rokavicah povedano, da zaenkrat ni nič iz tega. Kdo bo namreč vzel na delo človeka, predno ga vidi ali pa ima vsaj v rokah od švedskih oblasti dokazila, da je ta človek v redu in da ima res ta poklic, kot pravi? Če bodo pa potrebovali ljudi vašega poklica, potem vam pa ne bodo rekli: „Poišči si sam delodajalca“, ampak vam bodo sami preskrbeli delovno dovoljenje.

Kar sem tu napisal, naj velja za odgovor vsem tistim, ki so mi pisali, naj jim delo poskrbim, naj velja pa tudi tistim, ki bi še mislili pisati, da se bodo vedeli prav ravnanati.

Poročni par Aleksander Svetec in Antonija Senekovič v Surahammar

šolski ravnatelj, naš veliki prijatelj že čez 20 let, naši pridni pevci in pevke nas vsako nedeljo povežejo z našo domovino, z našimi lepimi običaji in tako lepo pripravljajo srca za sprejem božje besede. Sv. maša je postala nekaj prijetnega, domačega, privlačnega, nekaj našega in ne nekaj tujega za nas. Da bo sodelovanje čim večje, molimo, prosimo, zahvaljujmo se, pa darujmo vsak svoje težave, skrbi in bridkosti!

Creutzwald je kolonija, kjer je večina naših upokojenih rudarjev, cela vrsta vdov, okrog 30 mladih rojakov. Tu so svete maše le dvakrat ob praznikih, drugače pa vedno med tednom. Tudi sem prihajam z veseljem. Lepo je pri sveti maši, ko prepeva ženski cerkveni zbor tako, da se jih vsele tudi verniki drugih narodov, ko jih slišijo. Pogrešamo le več mlajših rojakov. Res je, da morate delati. Imate pa tudi čas, ko ste doma, tedaj pridite! Ko se vračam od vas, sem vam vedno hvaležen za vso prijaznost, ljubeznivost in dobroto, ki jo stalno izkazuje našim duhovnikom. Pomlad se javlja v vsej naravi. Naši rojaki so mnogi opešali, telo je oslabelelo, duša pa naj zopet na novo poživi njih vero, zaupanje v Boga in vdanost v trpljenje! Dajajte še naprej dober zgled svojim sinovom in hčerkam.

Ali sem ujel pravi trenutek? (Foto Marko Holstein, Augsburg)

Cité Jeanne d'Arc je naša kolonija, ki se krči. Družine raznih cest so dobile poziv, da se preselijo v druge kolonije. Kot se vidi, bodo ostali tu večinoma samo oni, ki se delajo v rudniku. Upokojenci in vdove pa so v negotovosti. Sv. maša je vedno bolj v našem jeziku, ker je večina z naših krajev doma. Pridne pevke niso prav močnega zdravja, mlajši so zaposleni. Kljub temu lepo vabim tudi mlade delavce in njihove družine, da pridejo, kadar so prosti. Naj pridejo zdaj spomladi tudi z otroki, ki še ne gredo v šolo! Pri službi božji slišimo važne nauke za posameznike, družine in svet.

Habsterdick: Ko se vozim proti temu kraju, se vedno veselim, da hitim k podobi naše skupne nebeške Matere Marije z Brezij. Od začetka do danes se je v tej koloniji že veliko spremenilo. Ljubezen do Marije je skoro prišla v vsa srca rojakov v Habsterdicku, Altstiringu-Schönecku, Forbachu. Pri maši je udeležba velika, skupno petje je lepo, zanimanje za Marijin oltar je veliko, debele sveče, ki goré na oltarju (prinesene iz Lurda), vse to priča, da se je ljubezen, ki jo je vsadila mati v domovini, zopet obnovila ali ostala še vedno živa. Ko prihaja spomlad, pridite pred Marijin oltar tudi z otroki!

Behren Cité je ogromna kolonija. Stavbe imajo po 80—120 družin, nekatere pa tudi manj. Naši rojaki so raztreseni v vasi, v stari in novi koloniji. Ker je naša maša ob nedeljah, pridejo starši tudi s svojimi otroki k službi božji, kar je še posebno hvale vredno. Ako želite duhovnika k bolniku, oglasite se pri domačem župniku, ki bo rad naredil vse, da bo izseljenski duhovnik to zvedel in prišel. Na dan naše sv. maše opustite izlete ali pa pridite do maše že domov. Pridite tudi k zakramentom: k sv. spovedi, pridite, da zaužijete Kruh močnih v sv. obhajilu!

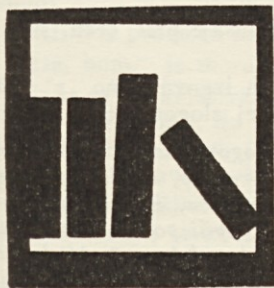
Farébersviller Cité: Ako ste pri francoski ali poljski ali italijanski ali ukrajinski sveti maši, vzemite v roke naše mašne knjige, pa boste lahko zasledovali vse lepe mašne obrede. Zelo lepo je, da privedete s seboj tudi rojake, ki so pri vas na obisku. Človek, ki ne gre velikokrat k sveti maši, se malo težko navadi na zopetni obisk. Toda vedno bolj boste spoznali, kako drugače človek prežiti nedeljo, ako izvrši tudi svojo nedeljsko krščansko dolžnost.

Cité des Chênes je naselje, kjer je trenutno šč največ mladih naših družin. Tudi Hrvati in celo Srbi pridejo večkrat tu k naši sv. maši. Dobrodošli vsi! Z veseljem vidimo večkrat celo vrsto otročičev, kar je zelo hvalevredno. Pri sv. maši 9. aprila ob 17. uri bo igral na harmonij tako kot po vseh novih kolonijah naš dirigent g. Sinkovec. Vsi, ki

imate veselje do petja, pridite četrť ure pred mašo in boste lahko imeli malo vaje za pesmi. Tudi ta kolonija ima dobre pevce. Nič se ne strašite, pridite in zapojte! Pri sveti maši izveste tudi novice, ki so važne za vas in jih drugod ni mogoče pravočasno objaviti. Kdor ima avto, naj pa, če ni pri vas naše svete maše, pride v Merlebach ob 10. uri k slovenski službi božji.

V **Cité La Chapelle** je precej rojakov, od katerih nekateri vsako nedeljo pridejo k službi božji v Merlebach. Kdor ima avto, naj pripelje še druge! Vseeno pa bomo poskusili tudi v tem naselju od časa do časa imeti kako nedeljo sveto mašo. Ako kdo še ne dobiya „Naše luči“, sporočite, da jo bo dobival.

Vse rojake iz drugih vasi pa sedaj, ko bo vreme boljše in imajo svoj avto, vabim kar v Merlebach k sveti maši ob 10. uri. Polno blagoslova, miru in globoke vere vsem želi: Stanko iz Merlebacha.

nove knjige

Slovenska kulturna akcija, **MEDDOBJE** 1966, št. 4—6 (Buenos Aires). Ta številka prinaša eseje: Grivčevi spomini na srbske učenjake (Fr. Dolinar), Pedagog Karel Ozvald (V. Brumen), Cerkev in ateizem (A. Čuk), Sodobna memoarna literatura (R. Jurčec); prozo: Dlan (Br. Rozman), Marcelino Vázquez (R. Jurčec); poezijo: Lesene jagode (Fr. Sodja), Tri nade (V. Kos), Pesmi (M. Volovškova), Eliotov poem Pušča (Fr. Pappež), Podedovano ime (M. Soukalova), Vice VIII. spev (Dante — T. Debeljak) in kroniko. Prav gotovo je Meddobje med najboljšimi slovenskimi kulturnimi revijami.

Dr. Janez Janžekovič, **SMISEL ŽIVLJENJA** (Celje, 1966). Naj navedemo nekaj misli iz uvoda te knjige, ki jo vsem močno priporočamo, čeprav ni pisana najbolj lahko: O smislu življenja govore verstva. Toda danes je med nami precej ljudi, ki so vzgojeni brez vsake vere; a tudi onim, ki vero še imajo, se utegne zgoditi, da se jim njihov nazor zamagli in se jim ob njem zbuđi vprašanje, kaj naj bo namen človekovega življenja. Zasta-

vimo si torej skupno s takimi to vprašanje, ne oziraje se na katerikoli nazor, kakor da se je šele pravkar prebudila naša zavest in nas je prvič zaskrbelo, kaj naj počnemo s svojim življenjem, kam naj ga usmerimo... Prej hočemo pretresti sledeča vprašanja: Ali se moremo zanesti na svojo pamet? Ali ne odgovarja izkustvena znanost na vsa naša vprašanja? Kaj je pravzaprav človek in kakšno je njegovo mesto v vesoljskem razvoju? Ali je splošno človeško prepričanje, da je Bog, utemeljeno? (Knjigo je mogoče naročiti tudi pri Mohorjevi knjigarni v Celovcu.)

Jožef Cardijn, **POSŁANSTVO DELAVSKE MLADINE**. — Celovška Mohorjeva družba je izdala misli velikega apostola delavcev in ustanovitelja „Krščanske delavske mladine“ ali žosizma, kardinala Cardijna, ki jih je zbral, prevedel in uredil Zdravko Reven. 530 strani obsegajoča knjiga prinaša snov v treh poglavjih: Temeljne misli žosizma, Bistveni znaki žosistične organizacije. Laiški apostolat. Posebej zanimiva vprašanja, o katerih pisatelj govori, so: Smisel poroke in poslanstvo družine, Delavska mladina je prepričana sama sebi, Metoda „Opazuj, presodi, stori!“, Mogočna organizacija, Mednarodna povezava. O žosizmu pravi predgovor: „Od ustanovitve prvih žosistovskih skupin v Belgiji, pred nekako 40 leti, do danes se je to gibanje čudovito razširilo. Zasejalo se je na vseh celinah, prilagodilo se je vsem civilizacijam in prinaša blagovest evangelija vsem mladim delavcem na svetu. Temeljna načela žosistovske organizacije, enostavna in globoka, so omogočila gibanju, ki ga poganja vedno nova sila, da se je razširilo do zadnjih meja zemlje.“

Niko Kuret, **PRAZNIČNO LETO SLOVENCEV**. — Mohorjeva družba v Celju je založila prvi del te knjige starosvetnih šeg in navad od pomladi do zime. Pisatelj sam govori o smislu knjige (tu navajamo le nekatere stavke iz uvoda): „Idilčni stari časi so dokončno mimo in čimdalje manj bo kotičkov, kjer bi utripalo življenje še v načinu naših staršev, starih staršev, pradedov. Kmečko ljudstvo je tisto, ki je stoletja in stoletja skoraj edino varovalo dediščino našega izročila. Da je s tem bistveno pomagalo ohranjati našo narodno samobitnost, je vsakomur jasno. V primeri z razgibanostjo in vsebinskim bogastvom praznovanj v prejšnjih dobah je naš čas neprimerno siromašnejši. Za nami ostaja praznina. Posmehljivo kdaj omenjamo veliko število praznikov, ki so jih obhajali prednamci, pa ne pomislimo, da še

Samo za otroke

2. aprila je zapisano na mojem koledarju BELA NEDELJA. Na, ta je pa lepa. Bela nedelja. Kot da je kdaj v letu tudi rdeča, zelena, črna, rumena... nedelja. Bela nedelja. Zakaj bela? Kaj mislite?

9. aprila nosi nedelja spet posebno ime in sicer NEDELJA DOBREGA PASTIRJA. Tudi to ime je zagonetno. Nekdo, ki ne ve, zakaj se ta nedelja tako imenuje, bi rekel, da je gotovo kakšna nedelja v letu nedelja slabega pastirja ali pa nedelja dobrega kovača, dobrega šoferja, dobrega letavca... Kaj pa vi pravite? Zakaj se ta nedelja tako imenuje? Kdo je ta dobri pastir? Kje ima ovce? Kje je paša za ovce?

24. aprila je god sv. Jurija, zavetnika mesta Ljubljane. Ne vem, če ste kdaj slišali, kako so pri nas doma jurjevali. V tej številki „Naše luči“ je jurjevanje na kratko opisano. Preberite opis!

Takoj naslednji dan goduje sv. Marko. O njem bi bilo dobro kaj več vedeti. Zapisano je: sv. Marko, evangelist. Evangelist. Kaj to pomeni? Napisal je... Sv. Marko je zavetnik Benetk. Pa tudi v Sloveniji so njemu posvečene cerkve. N. pr. tista v Vrbi. O zavetniku cerkve v Vrbi je Prešeren zapisal:

Pred ognjem dom, pred točo mi pšenico
bi bližnji sosed varoval svet' Marka.

Na Markovo gredo ljudje k procesijam, kjer
prosijo za blagoslov pri žitu.

Zadnji dan v aprilu je dan Marije Kraljice.
Kdo je Marija? Kraljica koga je?

Še vedno čakam, da mi bo kdo od slovenskih
otrok pisal.

Lepo vas pozdravljam. Vaš UREDNIK

Tudi slovenski jezik ima zloge in besede. Samoglasniki in soglasniki se vežejo v zloge. Zlogi pa sestavljajo besede.

Za zlog je potreben vsaj en samoglasnik, največkrat pa imamo v zlogu samoglasnik in soglasnik: o-če, A-na, se-de-ti, mi-za, ko-koš, o-ma-ra, Slo-ve-ni-ja.

Besede imajo zloge.

Besede so lahko enozložne, dvo-zložne ali večzložne.

Naštejmo nekaj primerov:

a) enozložne besede (imajo en zlog): lep, dan, kdo, gre, dva, tri.

b) dvo-zložne besede (imajo dva zloga): ma-ti, hi-tro, ku-ha, spa-ti.

c) večzložne besede (imajo tri zloge ali več kot tri): na-lo-ga, be-se-da, sli-ša-ti (trije zlogi); ro-ka-vi-ce, ko-ša-ri-ca, go-vo-ri-ti (štiri zlogi); u-či-te-lji-ca, ma-lo-ka-te-ri, iz-go-var-ja-ti (pet zlogov).

Beri na glas in poslušaj: prst, črka, smrt, prt, vrteti.

V nekaterih besedah izgovarjamo „r“ kot samoglasnik in je torej zlogotvoren.

VAJA: 1. Koliko zlogov imajo besede: pes, leto, dober, brati, ki, cerkev, moliti, mnogo, ker, zlog, pravi, prijateljica, imenovati, Toronto, Maribor. — 2. Napiši po tri enozložne, dvo-zložne in tri-zložne besede! — 3. Mirko se je uredil v prst. Iz rane mu teče rdeča kri. Mirko zajoka, steče na vrt in pokliče mamico. Mamica mu pravi: „Pojdiva brž k zdravniku!“ — Povej, v katerih besedah je „r“ samoglasnik!

BERI in POMISLI! Ali je prav povedano?

Rdeča kapica je šla . . . na pošto.

Drago je nesel pismo . . . v gozd.

Ribe plavajo . . . v šoli.

Vrabec čivka . . . na postelji.

Otroci pojejo . . . v morju.

Mamica leži . . . na strehi.

Povej, kako je prav!

Katero je glavno mesto Slovenije? — Glavno mesto Slovenije je Ljubljana.

Kje je Ljubljana? — Ljubljana je v središču Slovenije.

Kje stoji Ljubljana? — Ljubljana stoji na obeh bregovih reke Ljubljanice.

Kaj se dviga sredi Ljubljane? — Sredi Ljubljane se dviga hrib, na katerem je znamenit grad.

Kakšno mesto je Ljubljana? — Ljubljana je lepo mesto. Ima mnogo hiš in palač, cerkvá, spomenikov, šol in muzejev.

Kaj ima Ljubljana, česar druga mesta v Sloveniji nimajo? — Ljubljana ima univerzo.

Slovenci so imeli svoje kneze, ki so se imenovali vojvodi. Ustoličevali so jih s posebnim obredom. Ustoličevanje se je vršilo na Gosposvetskem polju pod Krnskimi gradom na Koroškem.

Na Gosposvetskem polju je bil velik kamen, imenovan knežji kamen. Ta je danes v muzeju v Celovcu. Na dan ustoličenja se je zbralo okrog kamna mnogo ljudi. Ustoličevanje je potekalo takóle:

Na knežjem kamnu je sedel svoboden kmet. Ko se je k njemu približal deželni knez — mož, ki bo postal vojvoda Slovenec —, mu je kmet stavil nekaj vprašanj. Knez je moral govoriti resnico in mu obljubiti, da bo branil svobodo in ščitil ljudstvo. Med drugim je kmet vprašal bodočega vojvodo:

„Ali boš pravičen sodnik?“

„Da, bom,“ je moral obljubiti knez.

Nato se je kmet rahlo dotaknil knezovih lic in ga opomnil, da mora ostati zvest svojim obljubam. Knez je moral piti vodo, ki so mu jo ponudili v klobuku.

Potem so odšli v cerkev, kjer je bila sveta maša. Tamkaj so kneza mazilili.

Slavnosti, ki so se vršile po obredih na prostem in v cerkvi, so trajale več dni.

VPRAŠANJA: 1. Kako so se imenovali slovenski knezi? — 2. Kaj pomeni ustoličiti kneza (postaviti ga za vladarja). — 3. Kje so Slovenci ustoličevali svoje vojvode? — 4. Kaj je knežji kamen? — 5. Kdo je sedel na njem? — 6. Kaj je moral knez obljubiti kmetu in ljudstvu? — 7. Kaj je kmet storil bodočemu vojvodu? — 8. Kaj je bilo potem v cerkvi? — 9. Kako je ljudstvo praznovalo ustoličenje?

REŠITEV UGANK iz prejšnje številke:
Čudno pismo: Kdor hoče biti povsod prvi, je sam sebi in drugim v napotje. — Uganke: 1. pes, 2. krava — trava, 3. kos — gos. — Čarovnija s številkami:

11,	16,	9		36
10,	12,	14		36
15,	8,	13		36
<hr/>				
36,	36,	36		

Potica

Jaz sem bolan,
zaspan ves dan.
Še roka je lena
in jed mi nobena
več ne diši — — —

So mamica rekli,
da bodo mi spekli
potico sladkó.

So atek molčali,
potem pa dejali:
„In ko bo pečena,
ti jaz jo pokažem
in ti jo namažem
z leskovim oljem
in brezovo mastjo!“

Hibi — —,
Kdo še tako potico dobi?

Joža Lovrenčič

Igrajmo se!

Klip, klop! Eden je vodja v družbi. Ko reče „klip“, naredi kakršen koli gib, ki ga morajo vsi ponoviti. Nato naredi drug gib in reče: „klop“. Zdaj mu pa ne sme nihče slediti, marveč mora vsak vztrajati v gibu, ki ga je naredil ob besedici „klip“. Kdor se zmoti, dobi piko. Kdor si nabere največ pik, je izgubil. Igra traja seveda lahko poljubno dolgo. K zabavi prispevajo tudi različni smešni gibi.

V družbi dobi vsak svojo barvo. Eden je zelen, drugi rdeč, tretji moder in tako dalje. Seveda ne v resnici, ampak le v besedi. Eden nato začne takole: „Moja rumena barva je lepa barva, ni tako grda kakor zelena.“ Takoj nato se mora oglasiti tisti, ki ima zeleno barvo: „Moja zelena barva je lepa barva, dosti lepša kakor rdeča.“ Zdaj se mora oglasiti tisti, ki mu je bila prisojena rdeča barva itd. Kdor se takoj ne oglasi ali kdor kaj narobe pove, plača kazen.

(Nadaljevanje s strani 31!)

nismo našli pravega nadomestila zanje in da največkrat še s tistimi maloštevilnimi prazniki, kar jih imamo, ne vemo kaj prida početi. Šele pravo razmerje med delom in praznovanjem in šele smiselna vsebina praznovanja samega ali vsaj zdrava sprostitelj človeškega jaza (kakor, postavim, o pustu) ustvarjajo tisto duševno uravnovešenost, ki je osnova srečnega življenja.“

Knjiga je preprosta in obenem znanstveno natančna. Prav gotovo je ena tistih knjig, ki spada v vsako slovensko knjižnico, saj opisuje važna dela slovenskega življenja.

Ivan Hribovšek, PESEM NAJ ZAPOJEM. — To je pesniška zbirka, ki jo je uredil dr. Tine Debeljak, ji napisal uvod in komentar, izdala jo je pa Slovenska kulturna akcija v Buenos Airesu. Ivan Hribovšek je bil rojen leta 1923 v Radovljici, študiral na škofijski klasični gimnaziji v St. Vidu nad Ljubljano, kasneje na klasični gimnaziji v Ljubljani. Srednjo šolo je končal med vojsko v Beljaku,

kasneje študiral na dunajski univerzi klasične jezike in antično kulturo. Leta 1944 se je uvrstil med gorenjske protikomunistične borce. Maja 1945 se je umaknil na Koroško, Angličani so ga pa skupaj z nad 10.000 drugimi izročili partizanom. Kaj se je potem z njim zgodilo, ni znano. Verjetno je bil skupaj z drugimi vržen v prepad s strelom v tilnik. Za njegov grob se ne ve.

Pesmi so bolj razumske kot čustvene, doje-manje bolj s tehtanjem stvari kot z opisom barv. Dr. Debeljak pravi o njih: „Ta ostalina, kolikor je imamo, je vredna objave. Vredna tudi primerjave med Balantičevo poezijo, s katero jo veže toliko sorodnih vezi, pa tudi toliko različnih gledanj, občutenj in oblikovanj. Posebno teh zadnjih, ki Hribovška postavljajo kot artista bliže novemu času, toda po osebnosti, po razsežnosti razgledov v svet, po videnju duhovne drame svetovja se nam zdi Balantič večji — človek. Oba mladeniča 22 let, oba borca v protirevoluciji, oba pesnika.“

pisma

ROJAK IZ NEMČIJE: Hvala lepa za fotografijo prtička, ki ga je slovenski osemnajstletnik H. J. naredil v zaporu v Celju junija 1945 in ga poslal po znancu materi. Fanta so med potjo domov ubili, kot pišete. Fotografija pa ne more služiti za dokument.

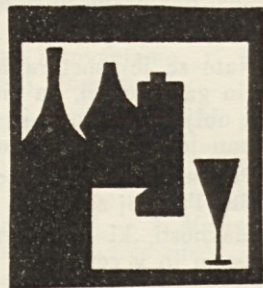
Š. C., NEMČIJA: Vaše analize gospodarskega stanja v Sloveniji so zanimive, a mogoče nekoliko preveč splošne, nestrokovne. Čim več je števil in podatkov sploh pri takih poročilih, tem bolje je.

M. M.: Pesem ob štiridesetletnici duhovništva svojemu dušnemu pastirju je lep izraz vaše hvaležnosti. Pesniško pa pesmi manjka klenosti.

L. K., Nemčija — O položaju med Slovenci doma in po svetu poročamo v rubriki iz časopisov s konkretnimi podatki. Samo splošni opisi niso prepričljivi.

P. R., Scharnhausen — Miselno in oblikovno premalo zrelo za objavo.

razno

MALE OGLASE sprejema uredništvo Naše luči do 10. v mesecu pred naslednjo številko. Oglasi smejo obsegati največ 100 besed. Za vsebino oglasov uredništvo ne odgovarja. Cenik malih oglasov: Minimalna cena (do 20 besed) je: 30 avstrijskih šilingov, vsaka nadaljnja beseda pa 1 avstrijski šil. (2 bfr. 0,20 NF, 0,15 DM ali enako vrednost v drugi valuti). Uredništvo posreduje le naslov oglaševalca, na druga vprašanja glede malih oglasov ne odgovarja. Kdor hoče zvedeti za naslov oglaševalca, naj pošlje v pismu v denarju ali v znakah pristojbino za dvoje pisem v tujino. Če tega ne stori, ne dobi odgovora. Pisem uredništvo oglaševalcem ne posreduje.

RADIO DEUTSCHE WELLE oddaja v slovenskem jeziku ob torkih, četrkih in sobotah od 15,20 do 16,50 na valovni dolžini 41 m in 31 m poročila, mnenja, pregleda tiska, glasbo. Hkrati omenjamo, da naši rojaki morajo po tej oddaji brezplačno poslati pozdra-

ve svojem v Slovenijo. Kdor bi to želel storiti, naj pošlje na Deutsche Welle (Öffentlichkeitsarbeit, 5 Köln, Postfach 344) ime in naslov tistega, komur pozdrav velja, in pa katero melodijo hoče pred pozdravom.

PREVAJALSKA SLUŽBA V NEMČIJI. Hitro in točno prevaja vse vrste dokumentov in listin iz slovenščine in srbohrvaščine v nemščino in obratno dipl. filolog **JOSEPH ARECH**, 8000 München, Lauingerstraße 42. Pišite mu!

Slovenski in hrvatski sodnijski **TOLMAČ MARTIN SAPOTNIK** prevaja vse vrste dokumentov in razne listine hitro in zanesljivo, 413 Moers-Meerbeck, Luisenstr. 23, Rhld.

VIPA VC JOŽE, 7 Stuttgart-S., Nemčija, Export-Import podjetje, se je nedavno preselilo na Böblingerstraße 164 (Tel. 60 43 62). V novem lokalu vam solidno postreže z najrazličnejšimi pripomočki: pralnimi stroji, hladilniki, televizorji, magnetofoni, kmetijskimi stroji znamke »Irus« ter drugih znamk, radioaparati in dr. ter pošilja na zaželeno naslove in v vse države. Številni odjemalci so mu hvaležni. Zahtevajte cenik!

V **MÜNCHNU** dobite lahko takoj točne prevode iz slovenščine v nemščino in obratno. Zaprisežen tolmač dr. **MILENA GRATZA**, 8 München 27, Kufsteiner Str. 2, Telefon 48 69 01.

Podjetje **DRUZOVIČ** (Export-Import, Marienstrasse 38b, Stuttgart) dobavlja najsoodobnejše proizvode elektronike in elektroindustrije, priznane in iskane obrtniške stroje ter aparate, kmetijske stroje znamke »Holder« in pripomočke vseh vrst. Dobavlja tudi v Jugoslavijo. Rezervni deli zagotovljeni.

JANKOVIČ, 17 rue Belgrade, 54 Tucquegnieux, Francija, je zaprisežen prevajavec in piše tudi razne prošnje. Pišite mu!

LJUBLJANČAN, 29 let star, začasno v Nemčiji, želi spoznati prikupno Slovenko, staro do 26 let. Slika zaželeno. Naslov v uredništvu »Naše luči«. (65)

LESKOVČANI!

V Leskovcu pri Krškem obnavljajo dekanijsko cerkev. Iz te fare je veliko ljudi po svetu, posebno v Nemčiji. Rojakinja Marija Turšičeva iz Rheinhausen predlaga, da bi vsak izseljenec iz te fare poslal majhen dar župnijskemu uradu v Leskovcu za obnovo

cerkve, saj so bili v njej krščeni, birmani in poučeni v veri.

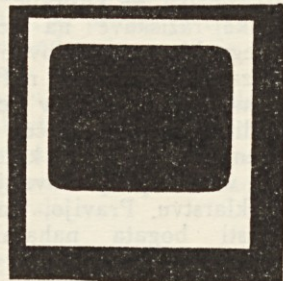
22-LETNO SLOVENSKO DEKLE, bivajoče v Nemčiji, z državljanstvom, se želi spoznati z resnim, poštenim slovenskim fantom od 26 do 30 let. Naslov posreduje uredništvo »Naše luči« pod zgoraj navedenimi pogoji. (63)

SLOVENEK, star 25 let, bivajoč v Nemčiji, želi spoznati pošteno slovensko dekle. Naslov posreduje uredništvo »Naše luči« pod zgoraj navedenimi pogoji. (64)

UPRAVA SPOROČA:

Za tiskovni sklad našega mesečnika smo poleg raznih drugih, ki so ob priliki poravnave naročnine darovali manjše vsote, prejeli tudi od rojakov v Aumetzu v Franciji 12 NF, prav tako iz Algrange v Franciji 12 NF in še nekaj drugih manjših darov za tiskovni sklad. Z njimi smo mogli to številko povečati.

oder

Prof. Mirko Mahnič, KMEČKI REKVIJEM.

To je v slovenskem leposlovju edinstveno leposlovno delo. Besedilo je vzeto deloma iz ljudskih pesmi, kar daje igri posebno ceno, saj črpa iz ljudske modrosti slovenskega človeka, deloma pa je besedilo pisateljevo. S svojim besedilom se posreči avtorju doseči enotnost dela, zlasti še, ker ima odličen čut za narodno pesem in ni čutiti razlike med verzi iz narodne pesmi in njegovimi. Dva prizora se odigravata na pokopališču — prvi nad zemljo, drugi v zemlji. Nad zemljo pogreb: ponesrečeni kmet se poslavlja od vsega, kar za vedno zapušča. Prizor v zemlji pa razčlenjuje trenutek smrti: ponesrečenec je z vsakim vlaknom svojega bitja zapleten v življenje: »Živeti, oja, peti, oja...« Trije drobni prikazi to še posebno nakažejo: hrzanje žrebca, vrisk in pesem vaških fantov, žena na grobu. Vse to v trenutku zapustiti? Upornika pouči, ukroti in k večnemu počitku spravi mati s prelepo besedo: »Zdaj nisi drevo, si seme... Vsak od zmeraj za zmeraj živi.« Skozi vse delo se ponavlja misel: »Jezus je naš ta zadnji trošt.«

od doma

BLEJSKA DOBRAVA — Z marcem je PTT podjetje iz Kranja opustilo poštni urad na Blejski Dobravi, ker ni bil rentabilen. Prebivalci bodo odslej dobivali pošiljke na dom z jeseniške pošte. Izgubo pošte bo delno nadomestil pismonoša, ki bo za prebivalce opravljal nekatere storitve, za druge pa bodo morali prebivalci hoditi na Javornik ali Jesenice.

ČENTIBA — Obsežne geološke raziskave na levem bregu Mure so ponovno pokazale, da sta poleg nafte in zemeljskega plina v zemlji tudi premog in odličen kremenčev pesek, po katerem je veliko povprašavanje v steklarstvu. Pravijo, da so zlasti bogata nahajališča kremenčevega peska v Čentibi pri Lendavi.

ČRNOMELJ — Osnovna šola v Loki je docela sezidana in tudi že opremljena. Pouk v njej pa se še ne more začeti, ker še ni docela zgrajena kanalizacija. Gradnjo so prekinili zaradi zime, zdaj pa jo bodo kmalu nadaljevali. Tudi kakih 160 metrov nove ceste — odcepa proti šoli morajo zgraditi.

DOLENJSKE TOPLICE — Na vseh sestankih volivcev venomer govorijo o zelo slabi cesti iz Dolenjskih Toplic v Sotesko in naprej proti Ljubljani. Šibak most čez Krko v Soteski in nevaren klanec v Meniški vasi sta tudi veliki oviri za promet. Načrte za popravilo ceste že imajo, kdaj pa bodo začeli delati, še ni znano.

GORNJA RADGONA — Lansko jesen so starši na roditeljskem sestanku sklenili, da bodo pomagali osnovni šoli pri nakupu novih učil. Skupno so nabrali nekaj čez 500.000 starih dinarjev. Ta denar bo šola v glavnem uporabila za nakup najbolj potrebnih učil in za popravilo obrabljenih.

JESENICE — Jeseniški gorski reševalci so svoje delo opravljali zelo vestno. Ob pomoči drugih reševalcev so lani opravili več kot 30 težkih in nevarnih reševalnih ter poizvedovalnih akcij. Med 17 reševalnimi postajami sodi jeseniška med najboljše, čeprav morajo reševati na obsežnem, zahtevnem in nevarnem območju Julijskih Alp in Karavank.

LESKOVEC — Prosvetno in gasilsko društvo v Leskovcu v ptujski občini bo z lastnimi sredstvi kupilo hišo. Občani so predlagali, naj bi jo preuredili v dvorano in knjižnico. V njej bi imelo prostore tudi gasilsko društvo.

LJUBLJANA — Slovenija je po številu samomorov prva v Jugoslaviji. Na 100.000 prebivavcev ima 25 samomorov; skupno 325 na leto.

V ŠT. VIDU pri Ljubljani bo turistično društvo bržkone že do začetka sezone na primernem kraju na svojem območju — vsekakor v bližini zelo prometne gorenjske ceste — uredilo primeren prostor za kampiranje. Tako kaže, da bo imela Ljubljana že kmalu kar tri

campinge: na Viču ga bodo uredili ob Tržaški cesti nekje pri Dolgem mostu, v Št. Vidu in še camping pri Šternu.

Spet »Čaj ob petih« — Prilagodni teden se bodo v klubskih prostorih hotela Slon spet začele modne revije, imenovane »Čaj ob petih«, ki so jih v zimskih mesecih opustili.

MARIBOR — Nov kiosk — Tovarna mesnih izdelkov Maribor je postavila pod tržno lopo na Vodnikovem trgu nov kiosk, v katerem bo prodajala predpakirano meso, vse vrste klobas in zaklano perutnino. Za kiosk in opremo so vložili okrog pet milijonov Sdin.

MISLINJA — Vse je pripravljeno za gradnjo ceste Mislinja—Piršev dom—Gratelj. Začetna sredstva so zagotovljena in za prvi del ceste bodo prispevali denar tudi mariborski železničarji. Cesto bodo gradili etapno. Letos jo nameravajo utrditi do Pirševega doma. Cesta bo veliko pomenila ne samo za gozdno gospodarstvo, temveč tudi za prebivalce Velike in Male Mislinje, saj bodo na glavno cesto priključili še pet stranskih.

PLANICA — Na tihem se pripravlja po načrtih pokojnega inž. Bloudka vse potrebno za gradnjo največje smučarske skakalnice na svetu.

PTUJ — V Ptuju so uvedli lokalni avtobus, ki krožno vozi s Hajdine, Spodnjega Brega, iz Vičave, Spuhlje in

drugih predmestnih krajev v mesto in iz njega. Avtobus je za mesto velika pridobitev, saj je v zadnjih letih zraslo na obronkih mesta veliko stanovanjskih hiš.

RADOVLJICA — Na letnem občnem zboru radovljanskega planinskega društva so poročali, da imajo kar 1040 članov in članic (med njimi 335 fantov in deklet). Zelo delavni so alpinisti, gorska reševalna služba, odsek za varstvo prirode in gorsko stražo, markacijski odsek itd. Društvo vestno skrbi za postojanke na Goški ravni (odprli so jo lani), Pogačarjev dom na Kriških podih, Valvazorjev dom in Roblekov dom na Begunjščici. Ta dom nameravajo letos obnoviti.

RIBNICA NA POHORJU — Začela je na Ribniškem Pohorju pod Ribniško kočo obratovati prva smučarska vlečnica »Velka«. Dolga je nekaj več kot 600 m, v eni uri pa lahko prepelje 720 ljudi. Vlečnica je za to novo smučarsko središče, ki ima sneg od oktobra do maja, velika pridobitev.

SEŽANA — Odsek glavne ceste Ljubljana—Trst nasproti mehanične delavnice Avtoremonta je bil poln lukenj. Pred kratkim so pripeljali grobo asfaltno prevleko, jo nasuli v dolžini 150 m in meter široko, in sicer kar na mokro podlago, prevleko zvaljali in delo je bilo opravljeno. Asfalt je začel takoj razpadati. Vsak dan ga je manj. Naj še povemo, da je asfaltna podlaga stala najmanj kakih stotisoč S dinarjev.

SLATINA RADENCI — V radenskem zdravilišču imajo kljub spremembam v socialnem zavarovanju dovolj gostov. Poleg številnih Avstrijcev prihaja na krajše

ali daljše zdravljenje tudi vse več domačih gostov, saj je 3.800 S dinarjev na dan sorazmerno nizka cena.

Vse kaže, da bodo v radenskem slatinskem podjetju že do spomladanskega zagrebškega veleseljma pripravili prve količine nove brezalkoholne pijače. Izdelovali jo bodo v sodelovanju z nekim italijanskim podjetjem, ki bo dobavljalo sirup.

Razgibana krajevna organizacija RK v Radencih, v kateri so vasi Turjanci, Radenci, Rihtarovci, Šratovci ter Boračevo in ima več kot 400 članov, je prva imela letno konferenco. Lani je izvedla tri večje akcije, med katerimi je bila najbolj pomembna krvodajalska. Udeležilo se je je 145 ljudi. Druga akcija je bil obisk ostarelih in onemoglih ljudi v Domu počitka v Lukavcih pri Križevcih. V tretjo akcijo pa sodi letoletna pogostitev in obdaritev nekaterih najbolj starih in socialno najbolj šibkih vaščanov.

TOLMIN — Hotel »Krn« so začeli obnavljati pred kratkim. Usposobili ga bodo v hotel II. kategorije in bo potlej lahko sprejemal tudi tuje goste. Pravijo, da bodo dela končana do sezone.

VELENJE — Turistično društvo je sestavilo koledar najpomembnejših letošnjih prireditvev. Razen tombole in kotalkarske mednarodne prireditve bo v Velenju 4. julija piknik za izseljence. V juliju bo tudi mednarodni plesni turnir »Evropa pleše«. Kot novost dodajo letos še nastop dresiranih psov in konjev ter rally starih avtomobilov na progi Velenje—Maribor. Zanimivost letošnjega programa bodo tudi cestne avtomobilske dirke za ženske, na progi Velenje—Ravne.

VERŽEJ — Ljubljanski »Gradis«, ki je prevzel gradnjo novega mostu čez Muro pri Veržeju, pri betoniranju dveh nosilcev ne želi zamuditi nizke vode, zato so uvedli delo v treh izmenah. Če bo šlo vse po sreči, pravijo, bo most do konca oktobra letos dograjen.

VIDEM PRI PTUJU — Letos bodo dokončno asfaltirali še del ceste od Suhe vaje do Vidma. Asfaltiranje tega dela ceste je bilo v načrtu že leta 1960, potem pa je zmanjkalo denarja in so tako štirje kilometri ceste ostali neasfaltirani.

VRBA — Vrbnjani menijo, da bi morali cesto skozi Prešernovo rojstno vas asfaltirati že zaradi mnogih turistov, ki prihajajo tja. Slaba makadamska cesta je v slabem vremenu polna blata, poleti pa avtomobili dvigajo oblake prahu. V letošnjem jeseniškem občinskem proračunu te ceste še niso upoštevali.

ZBIGOVCI — Gasilsko društvo v Zbigovcih—Lastomercih v gornjeradgonski občini ima v svojem društvu, ki obstaja že 16 let, včlanjenih 82 vaščanov, od katerih jih je 30 mladih. To društvo je v občini najbolj delavno. Lani so uredili fasado doma in dvorano z odrom. Gasilci so lani prostovoljno delali; njih delo je bilo vredno 1,3 milijona S dinarjev. V kratkem mislijo kupiti novo motorno brizgalno. V tem gasilskem društvu se uspešno uveljavlja tudi kulturno-prosvetna sekcija.

ŽIROVNICA — V nižini od Zirovnice proti Savi se je divjad tako razmnožila, da že povzroča veliko škodo na poljih. Kmetje se pritožujejo.

NAŠA LUČ, mesečnik za Slovence na tujem. — Letnik 16. List ureja uredniški konzorcij. Odgov. urednik: dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu. — Opremo platnic izdelal: Klavdij Palčič. — List izide desetkrat v letu (vsak mesec razen julija in avgusta). — Naročnina za eno leto je 40 šilingov ali 80 belgijskih frankov, 8 francoskih frankov, 6,8 švicarskih frankov, 5.50 nizozemskih goldinarjev, 7 nemških mark, 1000 lir, 16 angleških šilingov, 10 norveških kron, 8,50 švedskih kron, 10 danskih kron, 2 ameriška dolarja, 2 avstralska dolarja. Naročnike sprejemajo poverjeniki lista in uprava Naše luči. Uredništvo in uprava: Viktringer Ring 26, 9020 Klagenfurt, Austria.

SLOVENSKI DUŠNI PASTIRJI IN URADI

ANGLIJA — Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9 (Tel. 01-735-66 55).

AVSTRIJA — Korotan, Albertgasse 48, 1080 Wien VIII. — Janez Hafner, Theodor-Körnerstraße 111, 8010 Graz. — Anton Miklavčič, Kapellengasse 15, 9800 Spittal/Drau.

BELGIJA — Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège (Telefon 04/23 39 10). — Kazimir Gaberc, 19 rue Louis Empain, Marcinelle (Hainaut), (Telefon 07/36 77 54).

ITALIJA — Slovenski dušnopastirski urad — Dr. Pavel Robič, via dei Colli 8, Roma.

FRANCIJA — Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, 75 Paris 20, (Tel. 636-80-68). — Bogdan Makovec, 7 rue Gutenberg, 75 Paris 15, (Tel. 250-89-93). — Stanislav Kavalarič, 17 rue Claude Debussy, 62 Liévin (Pas-de-Calais). — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, 57 Aumetz. — Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, 57 Merlebach. — P. Jakob Vučina, 6 rue de France, 06 Nice.

NEMČIJA — Lojze Škraba, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathildestraße 18. (Telefon 62676). — Ivan Ivko, 43 Essen-Altenessen, Schonfeldstraße 36. (Telefon 291305). — Dr. Franček Prijatelj, 68 Mannheim, Augusta Anlage 52. (Telefon 47-944). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Kolbstr. 15/1. (Tel. 72278). — Ciril Turk, 73 Esslingen, Häuserhaldenweg 36. (Tel.: Stuttgart 353177). — Dr. Janez Zdešar in dr. Branko Rozman, Schubertstraße 2/1, 8 München 15. (Telefon 53 64 53).

NIZOZEMSKA — Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie,

ŠVEDSKA — Jože Flis, Djurgårdsvägen 32, Eskilstuna, (Telefon 016/14-16-66).